

PARADOX

Tampa- Florida

Domnul să vă binecuvânteze. Cu siguranță este un mare privilegiu să fiu în dimineața aceasta aici. Este o binecuvântare neașteptată, pentru că nu am crezut că voi avea privilegiul să vorbesc aici, în fața unui grup atât de select de predicatori și frați care cooperează pentru ca această întâlnire să poată avea loc. Am dorit să am această oportunitate, pentru că aici am ocazia să explic unele lucruri pe care nu le-aș putea explica de pe platformă din cauză că vorbesc în fața unei audiențe amestecate.

În dimineața aceasta am întâlnit un avocat, pe unul dintre frații de la Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline. Aseară am vorbit despre Zacheu și am arătat că abia a crezut că Isus este un profet. Dar când Isus S-a oprit sub copacul în care se urcase, S-a uitat în sus și l-a chemat pe nume, s-a dat jos. Eu nu v-am spus niciodată ce s-a întâmplat cu Zacheu. Știți ce s-a întâmplat cu acel individ? A devenit un mădular al Evangheliei Depline. Așa este. Desigur că Isus nu putea să aibă nimic altceva decât o Evanghelie deplină, așa că lui Zacheu i s-a părut potrivit s-o urmeze, fiindcă era un om de afaceri.

Data trecută am spus că aș vrea să aduc un subiect despre un proces de judecată. Îl vom aduce în instanță pe Isus, pe Dumnezeu, și Îl vom acuza de încălcarea Cuvântului Său. Cred că mulți dintre voi ați auzit de aceasta. M-am gândit că poate voi aduce acest subiect duminică după-amiaza și poate că acest avocat ar putea să mă corecteze în unele proceduri pe care vreau să le aduc în discuție.

Este cu adevărat un privilegiu să stau în dimineața aceasta aici. Am privit în jur și am văzut o mulțime de prieteni. Acolo este un băiețel schilod care m-a chemat deoparte și mi-a zis: „Frate Branham, tot ce vreau să faci este să-mi spui că pot umbla și eu.”

Auzindu-l ce spune, m-am gândit: „Cât de înduioșător!” dar vedeți voi, aceste lucruri sunt puțin diferite de felul cum gândiți voi că ar putea fi. Acesta este locul în care cred că deviază mulți frați. Uneori, Dumnezeu le spune să facă ceva cu o credință mică, așa că au impresia că în orice situație ajung, nu trebuie decât să vorbească și se împlinesc. Cum pot să spun: „Așa vorbește Domnul!” dacă nu-mi vorbește El mai întâi? Eu trebuie să am mai întâi aceasta, pentru că altfel aș putea spune: „Așa vorbește William Branham,” dar nu ar ajuta la nimic. Vedeți, mai întâi trebuie să spună El aceasta.

Odată a venit la mine, de pe o ambulanță, un om cu un bebeluș, iar eu eram foarte ocupat. El mi-a zis: „Dacă ai veni și ai spune că totul va fi în ordine cu copilul meu, aceasta este tot ce vreau să știu.”

Este foarte înduioșător, dar cum aș putea spune aceasta, dacă nu știu?” De multe ori, oamenii au impresia că Domnul le-a spus să facă una sau alta, dar aceea este numai părerea lor. Tu trebuie să vezi înainte de a ști. Dacă fratele Fox de aici ar spune: „Fratele Branham a spus asta și cealaltă,” iar eu nu aș fi spus așa ceva, el m-ar învinui de ceva ce nu am spus. Dar dacă am spus acel lucru, trebuie să stau în spatele a ceea ce am spus. Deci, când Domnul spune un lucru, El stă în spatele celui lucru.

Nu demult am întâlnit un baptist. De fapt nu este baptist, ci cred că este baptist-penticostal, ca mine. El este un alt bun sudist, iar eu l-am urmărit cum mânca cea înghețată de Georgia. Era unul din tipii insistenți, fuma țigări și așa mai departe, un bun baptist.

Lăsați-mă să mă opresc puțin aici și să vă spun ceva. Vedeți, voi, Hristos vine la Trupul Său, ceea ce înseamnă că nu sunt eu, ci este El. Eu nu sunt acel Trup, ci sunt doar un mădular al Trupului, iar voi sunteți mădulare ale aceluiași Trup. Vedeți? Voi faceți parte din acel Trup. *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup.”* (1Corinteni 12.13). Noi toți suntem mădularele aceluiași trup, fie că suntem metodiști, baptiști, luterani, unitarieni sau orice altceva. Vedeți? Prin acel Duh, noi suntem cu toții în același trup.

Dacă Dumnezeu îi acceptă pe unitarieni cu ideile lor particulare; biserica lui Dumnezeu cu ideile ei particulare, metodiștii cu ideile lor particulare, sau Adunarea lui Dumnezeu, cu ideile lor, este partea Lui. Eu am nouă frați și fiecare dintre noi suntem diferiți unul de celălalt, dar cu toate acestea avem aceiași părinți. Vedeți, toți suntem Branham. Eu sunt vânător, îmi place să vânez și să pescuiesc, dar la restul fraților mei nu le pasă de vânătoare sau pescuit și le place să joace golf. Aceasta este particularitatea mea, dar tatăl meu este și tatăl lor. Toți suntem de acord în ceea ce-l privește pe tata, pentru că este tatăl nostru. Acesta este felul în care procedăm noi.

Fiți atenți. Biserica crește. În seara aceasta am vrut să vorbesc despre „Descoperirea singurului Dumnezeu adevărat,” dar cred că îmi va lua prea mult și am observat că oamenii devin nerăbdători după ora nouă. Acesta este motivul pentru care voi aștepta până când voi ajunge acasă, în tabernacol, și voi vorbi acolo despre acest subiect. Pentru deseară m-am gândit la o altă temă, așa că voi aduce un mesaj de mântuire.

În ce privește vindecarea divină, fraților predicatori vreau să știți că așa cum spunea bătrânul doctor Bosworth, „Vindecarea divină este momeala pe care o pui în cârlig. Tu nu îi arăți niciodată cârligul la pește, ci îi arăți momeala, dar odată cu momeala, el prinde și cârligul.” La fel este și cu vindecarea divină. Ea atrage atenția oamenilor, dar noi alergăm de fapt după mântuire. Noi căutăm puterea Trupului lui Hristos. Vedeți?

Eu am fost baptist, dar când am auzit de penticostali, am zis: „Ce-o fi și aceasta?” Apoi mi-am zis: „Mă voi alătura acestei grupări!” dar când am venit aici, am văzut că sunt la fel de împărțiți ca baptiștii, că au diferențe mari între ei și așa mai departe.

Atunci mi-am zis: „Ei bine, nu mă voi alătura nici uneia dintre grupări, ci mă voi pune între ei, îmi voi pune brațele în jurul lor și le voi spune: „Noi suntem frați.” Vedeți, eu sunt împotriva sistemului care ne oprește să facem acest lucru și nu a oamenilor. Acesta este motivul pentru care sunt cu un grup, și acesta este grupul

oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline și vrem să întindem cortul atât de mult, încât să-i poată cuprinde pe toți, pentru că toți suntem frați în Hristos.

Unul dintre sponsorii mei este „Adunarea lui Dumnezeu,” gruparea United, Foursquare și Biserica lui Dumnezeu. Toți acești frați s-au dovedit a fi bărbați adevărați.

Ce se întâmplă acum? Hristos vine la Trupul Său. Hristos este Cuvântul. Noi toți știm că Hristos este Unul și El vine în Cuvânt și-L face viu, nu-i așa? Aceasta este ungera. Hristos este Unul, Duhul care vine peste Cuvânt, Îl împlinește și-L face viu. Acum, Cuvântul este în inima ta și astfel, crezi în vindecarea divină și așa mai departe.

Hristosul, ungera, vine în Trupul Său (vedeți legătura aici?) întocmai cum soțul și soția devin una. Astfel, Biserica trebuie să ajungă la acea slujbă în care devine una cu Hristos. Atunci, El poate să vă binecuvânteze cu fiecare binecuvântare din Biblie pentru că toate sunt ale voastre. Dar dacă lăsați ceva afară...

Voi folosi un exemplu ca să mă înțelegeți. Există o învățătură numită „învățătura piramidei.” Să nu credeți cumva că cred și eu această învățătură a piramidei. Eu cred în Biblie, dar cred că și piramida are partea ei.

Eu cred că Dumnezeu a scris trei Biblii. El a scris una în ceruri: Zodiacele. Toată lumea știe aceasta, iar Iov chiar a vorbit despre aceasta. Priviți zodiacele: începe cu fecioara și se termină cu Leul. Așa vine și El. Mai întâi a fost fecioara, iar la următoarea Sa venire va fi Leul din seminția lui Iuda. Toate celelalte semne zodiacale: peștii, zodia cancerului, vorbesc. Uitați însă toate acestea, pentru că ele nu sunt în Biblia voastră.

Apoi vine piramida, exact așa cum a fost desenată, dar Piatra din capul unghiului a fost respinsă. Dar nici aceasta nu este Biblia voastră, pentru că Dumnezeu a scris

apoi Biblia în cuvinte.

Isus vine de trei ori. Odată a venit să-și răscumpere soția; a doua oară vine să o ia la cer și a treia oară vine împreună cu ea. Trei venituri. Totul este în trei: Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt. Matematica Bibliei este perfectă. Dacă păstrezi această matematică în mod corect, poți avea restul corect, dar dacă deviezi de la regula matematică, vei avea un tablou în care o vacă paște iarbă pe vârful unui copac. Vedeți? Nu va arăta bine. Stați în matematica Bibliei și veți avea un tablou corect.

V-am povestit despre tânărul acela de aici care tot venea să vorbească cu mine. El venea mereu și mereu, iar eu îi treceam numele pe listă pentru un interviu privat. Când făceam aceasta, el trebuia să aștepte mult timp până când îi venea rândul. Interviul privat nu este ca întâlnirile pe care le avem noi aici. Acolo trebuie să aștepti până când îți vorbește Domnul și îți arată ce trebuie să faci. Timpul acestui tânăr expira, dar el nu s-a descurajat, ci își trecea numele pe listă pentru tura următoare. Astfel, au trecut câteva sute de persoane, după care a venit și rândul lui. El a încercat să se lase singur de țigări, prin psihologie și așa mai departe, dar nu a reușit, dar într-o zi a venit „Așa vorbește Domnul,” iar aceasta a pus capăt acelei situații. În dimineața aceasta el este aici, iar noi suntem recunoscători Domnului pentru aceasta.

Dați-mi voie să vă povestesc ceva. Eu privesc tot timpul ceasul de acolo și cred că ar trebui să terminăm la ora zece. Eu sunt ca un tren de marfă cu multe vagoane, vorbesc cam mult. Îmi amintesc cum eram când am început să predic pentru prima dată. Eram predicator baptist, îmi purtam Biblia sub braț și credeam că sunt un predicator adevărat. Cineva m-a întrebat: „Ești predicator?” „Desigur,” am răspuns eu, „da, domnule, eu sunt cu adevărat predicator.”

Aceasta îmi amintește de vremea când eram doar un băiat la fermă. Tata era călăreț și obișnuia să formeze cai cu care să meargă la întrecerile de rodeo și așa mai departe. El era un călăreț foarte bun, și pentru că eram fiul lui, mă gândeam că și eu sunt un călăreț bun.

Tata obișnuia să meargă cu caii în spatele fermei, iar eu luam gloaba aceea bătrână, calul acela țeapăn, obosit și bătrân. Noi aveam un bazin mic scobit într-un lemn, în care țineam apă. Câți dintre voi ați văzut așa ceva? Din ce parte a statului Kentucky sunteți? Noi obișnuiam să mergem acolo și eram înțepați de albine pentru că le luam apa. Deci, așteptam până când pleca tata în câmpul din spate, apoi mergeam, luam șaua, puneam o mână de buruiene sub ea, strângeam cureaua, apoi o puneam pe cal și încălecam. Bietul cal bătrân...

Frații mei mai mici stăteau în jurul meu și strigau: „Călărește, Billy, călărește!” Bietul cal era atât de obosit, încât nici măcar nu putea să-și ridice picioarele de pe pământ. Mă gândeam: „Sunt un călăreț.” Citisem prea multe povești western.

Într-o zi, în vremea când aveam vreo optsprezece ani, m-am gândit că cei din vest au nevoie de mine ca să le pregătesc caii pentru călărit. Ei aveau nevoie de serviciile mele, așa că am luat-o spre vest, iar când am ajuns acolo am încercat să-mi cumpăr o pereche de protectori din piele. Eram un tip micuț, iar ei aveau în magazin o pereche de protectori de piele foarte frumoși. Aveau o inscripție tare frumoasă: „Arizona” lângă un cap de bizon. Privindu-i, m-am gândit: „Oh, ce frumos!” dar când i-am pus pe mine arătam ca găinile acelea de spectacol, știți voi, cu penele umflate. Nu puteam nici să umblu cu ei, așa că în final mi-am cumpărat numai o pereche de blugi Levis.

Apoi m-am gândit: „Voi călări pe o șa argintie. Mă duc să-mi cumpăr una.” Și am așteptat până când au adus caii aceia năvăvași. Câțiva oameni fuseseră deja aruncați din șa, așa că voiam să le arăt eu cum se călărește, doar tatăl meu era un călăreț...

M-am urcat deci pe gard și priveam cum încercau să călărească acei cai sălbatici. Erau atât de sălbatici că nu puteai nici măcar să le arunci ovăz să mănânce.

Privindu-i m-am gândit: „Nu știu ce să zic, pentru că nu arată ca gloaba aceea bătrână pe care am călărit-o.” După o vreme au adus un cal care se numea

„Kansas nelegiuitul.” Era un cal mare și puternic, un cal pe cinste.

S-a pregătit să-l călărească un tip foarte priceput, cu o uniformă arătoasă pe el, iar fetele îi făceau cu mâna. Era un star. L-am privit când a coborât din mașină și toți spuneau: „Bărbatul acesta va călări calul acela.” Ei au aranjat calul în îngrăditura aceea mică de așteptare, apoi când a fost gata, au deschis poarta. Oh, din două răsuciri și o învârtitură, ți-ai dat seama că acel cal putea arunca șaua aceea peste lună. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Ei bine, organizatorii au luat calul, iar ambulanța a luat călărețul.

După toate acestea, crainicul a anunțat: „Dau cinci sute de dolari la oricine poate să rămână timp de șaizeci de secunde călare pe acest cal.” El a venit pe rândul acela de jos, și nu știu cum se face, dar m-a luat pe mine primul. Eu stăteam printre acei cowboy bătrâni care sunt pe cale de dispariție. Nici măcar picioarele nu-mi erau încovoiate de la călărit, dar eu credeam că sunt un călăreț adevărat și stăteam acolo cu ei, aveam părtașie cu ei, știți voi, cu pălăria dată pe spate. Cred că aveam în jur de șaptesprezece sau optsprezece ani.

Crainicul a venit și m-a întrebat: „Ești călăreț?”

„Nu, domnule,” am răspuns eu.

Când eram un tânăr predicator baptist, mă gândeam că Dumnezeu m-a chemat să-l apăr Cuvântul. Într-o zi când eram în Saint Louis, Missouri, și am mers la o adunare care se ținea într-un cort, am cunoscut un bărbat care se numea Robert Daugherty, un predicator pentecostal, și m-am dus pe platformă cu el. Vai, bărbatul acela a predicat până când i s-a făcut fața albastră. El își prindea genunchii ca să-și tragă suflarea, încât puteai să-l auzi de la o distanță de două blocuri, apoi începea să predice din nou.

Cineva m-a întrebat: „Ești predicator?” Și eu i-am răspuns: „Nu, domnule,” pentru

că atunci când eram în mijlocul penticostalilor nu prea spuneam că aş fi predicator. Aveam aceeaşi problemă ca în cazul cailor. Vedeţi? Astfel, spuneam: „Domnul m-a chemat numai ca să mă rog pentru copiii Lui bolnavi.”

Noi suntem bucuroşi pentru că ne aflăm în dimineaţa aceasta aici. Vorbind despre călărie, vreau să spun şi faptul că iubesc natura, şi că acolo L-am cunoscut pe Dumnezeu. În vremea aceea îngrijeam vite sus, în Colorado. Mergeam pe marginea cirezii şi o adunam sus, pe râul Troublesome. În valea aceea păşteau vitele de la Asociaţia Hereford. Dacă puteai să aduni două tone de fân, aveai dreptul să ai ferma ta şi să trimiţi o vită în pădure. Unii fermieri aveau sute de vite, pentru că reuşeau să-şi irige păşunile şi aveau toate fânaţele acelea sălbatice.

În fiecare primăvară ei mânau vitele acolo sus, la pădure, iar pădurarul stătea acolo, număra vitele şi le verifica marca, fiecare dintre ele fiind însemnate. Grupul pentru care lucram eu, nu avea prea multe, poate în jur de o sută cincizeci sau două sute de capete şi aveau un semn triunghiular, în timp ce vitele de la Grimes aveau un semn în formă de diamant şi erau în număr de o mie cinci sute.

Când am fost acolo, eu am observat că pădurarul stătea în poarta aceea mobilă ca să oprească vitele să meargă din nou pe proprietatea privată, iar eu mă ridicam în şa ca să-l pot privi. El urmărea atent vitele care veneau şi le inspecta pe fiecare în parte. Nu dădea mare atenţie semnelui care arăta de care fermă aparţinea vita, ci privea după rasa de sânge, pentru că aceea trebuia păstrată curată. Nici o vită nu putea intra pe acea păşune dacă nu era din rasa Hereford, aşa că fiecare trebuia să aibă o etichetă de inspecţie a sângelui ca să arate că a fost examinată şi că era o Hereford.

Cred că la fel va fi şi la marea întâlnire. Atunci El nu ne va întreba dacă venim de la Adunarea sau de la Foursquare, ci va căuta Eticheta de inspecţie a sângelui. El va privi după acea Etichetă, fără să dea atenţie apartenenţei noastre, şi va spune: „Văd sângele!”

Sunt foarte încântat pentru că în dimineața aceasta pot să am părtășie cu astfel de oameni. Domnul să vă binecuvânteze din belșug. Eu vorbesc cu voi și timpul meu se scurge, așa că aș vrea să citesc un Cuvânt al Domnului, pentru că nici un serviciu nu este complet fără citirea Cuvântului Său. Să ne întoarcem deci la Scriptură, fiindcă mi-am făcut și câteva notițe. A fost o vreme când îmi aminteam tot ce voiam să spun, fără să am nevoie de vreo notiță, dar pentru că am trecut a doua oară de vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu îmi mai amintesc ca înainte și trebuie să-mi fac notițe cu privire la textul pe care vreau să-L folosesc și așa mai departe. Pe vremea aceea eram doar un copil și țâșneam ca din pușcă, dar acum este altfel. În vremea aceea, oamenii obișnuiau să vină să mă audă numai pentru că eram băiatul predicator. Acum am treizeci și trei de ani petrecuți în spatele amvonului și pot spune că am cunoscut o mulțime de oameni mari, ca cei în fața cărora stau în dimineața aceasta. Tu trebuie să-ți atingi ținta, iar aceasta trebuie să fie Cuvântul.

Amintiți-vă de bătrânul baptist care m-a numit predicator. Îmi amintesc prima mea experiență ca predicator. Eu plângeam, loveam masa și făceam alte lucruri de felul acesta, iar unele dintre femeile mai în vârstă veneau, mă băteau pe umăr plângând și ziceau: „Oh, scumpule, tu vei fi un mare predicator al lui Hristos!”

Doctorul Davis stătea acolo și se uita la mine, iar eu l-am întrebat: „Cum a fost, doctore Davis?” „Este cea mai rea predică pe care am auzit-o în viața mea,” a răspuns el și m-a muștră. El era avocat, iar la sfârșitul serviciului mi-a zis: „Vino în biroul meu, Billy!” M-am dus și el mi-a zis: „Billy, tu ai trecut prin toate emoțiile acelea pentru că ai încercat să te porți ca un predicator. Așa am făcut și eu când am devenit avocat. Primul meu caz a fost unul de divorț. Nu am avut nici o dovadă ca să arăt vinovăția părții celeilalte, dar am plâns, mi-am strâns ochii și am spus: „Sărmana femeie, bărbatul ei a făcut cutare și cutare lucru.” Am procedat la fel ca tine și am crezut că fac un lucru bun, dar celălalt avocat a lovit masa și a spus: „Domnule judecător, cât timp mai suportă curtea de judecată aceste absurdități? El nu a adus nici măcar o dovadă legală care să-i apere clienta, ci doar plânge și sare în sus și-n jos.” Știi ceva? Experiența aceea m-a dezumflat și m-a adus cu picioarele pe pământ. Billy, tu ai arătat toate acele emoții: ai plâns și ai sărit în sus și-n jos, dar nu ai adus nici măcar un lucru din Scriptură care să pună bazele.” Așa este.

Noi tragem cu arma, dar aceasta trebuie să fie reglată la zero ca să nimerească ținta. Doamne, ajută-ne în timp ce citim din **Iosua 10.12-14**:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.

N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.”

În dimineața aceasta voi lua un subiect din Cuvântul Lui. Poate veți spune: „Frate Branham, nu este suficient pentru această audiență de o sută cincizeci de oameni.” Oh, acest lucru este suficient, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, și nu este vorba de cantitate, ci de calitate.

Îmi amintesc de o întâmplare care a avut loc în Louisville, Kentucky. Un băiețel s-a urcat în podul casei și într-o cutie veche a găsit un timbru poștal. Când l-a văzut, băiatul s-a gândit: „Poate că timbrul acesta valorează ceva,” așa că l-a luat și s-a dus să găsească un colecționar. Bineînțeles că avea în minte înghețata pe care urma s-o cumpere cu banii obținuți pe timbru.

El s-a dus la un colecționar și i-a zis: „Cât îmi dai pe timbrul acesta?”

„Un dolar,” a răspuns colecționarul.

Oh, aceasta însemna cam zece înghețate, așa că s-a gândit că a dat lovitura. Colectionatul l-a vândut mai departe pentru cinci sute de dolari, iar acum am uitat cât valorează, dar cred că a ajuns la câteva mii de dolari. Vedeți voi, în ce privește hârtia, timbrul acela nu avea nici o valoare, dar ceea ce era scris pe acea hârtie făcea diferența. Biblia nu este doar o simplă carte, ci ceea ce scrie în ea are valoare, pentru că este Dumnezeu în formă de literă.

Nu contează cât pare de neînsemnat. Aici greșim noi, oamenii, fiindcă vrem să facem întotdeauna ceva mare, deși poate că nu ne-a fost poruncit să facem ceva mare. Poate chiar lucrurile mici pe care le lăsăm nefăcute sunt cele care ne afectează.

Când am fost în Canada cu bunul meu prieten, doctorul Ern Baxter care este partenerul meu pe platformă, am avut ocazia să mă rog pentru regele George care s-a vindecat de scleroză multiplă. În timp ce mergea pe străzile din Vancouver alături de soția sa care era îmbrăcată cu o rochie frumoasă de culoare albastră, regele abia se putea ține drept din cauza ulcerelor care îl deranjau. Cu toate acestea, stătea drept în fața mulțimii, fiindcă știa că este rege.

Când a trecut pe lângă noi, Ern și-a întors capul și a început să plângă. Nu s-a putut abține. „Frate Branham,” a spus el, „regele meu trece pe lângă mine.” Când l-am auzit ce spune, m-am gândit: „Dacă aceasta îl face pe un canadian să se simtă așa, cum ar trebui să ne simțim noi când îl vedem pe Împăratul nostru trecând?”

Toți copiii de la școală veniseră să-l vadă pe rege. Ei aveau niște stegulețe mici pe care le fluturau. Când s-au întors la școală, una dintre profesoare a observat că îi lipsește un copil, așa că a plecat să-l caute fiindcă era îngrijorată. Era vorba de o fetiță pe care a găsit-o stând lângă un stâlp și plângând de i se rupea inima. Profesoara a luat-o în brațe și a întrebat-o:

„Ce s-a întâmplat, nu l-ai văzut pe rege?”

„Ba da, l-am văzut,” a răspuns fetița.

„Ai fluturat stegulețul?”

„Da, l-am fluturat.”

„Și atunci de ce plângi?”

„Plâng pentru că sunt prea mică. Eu l-am văzut pe rege și am fluturat stegulețul, dar regele nu m-a văzut.” Și inima ei era ruptă din cauza aceasta.

Dar Împăratul nostru este diferit. Astfel, tu poți fi oricât de mic și să faci un lucru oricât de mărunț, fiindcă El te vede.

Dacă este cu voia Domnului, tema mea din dimineața aceasta este „**Un paradox.**” După dicționarul Webster, cuvântul „paradox” este „ceva incredibil, dar adevărat.” Eu cred că în ultimele zile, noi am fost martori la un astfel de paradox, dar într-un stadiu minor. Paradoxul este ceva incredibil și totuși adevărat. În Evrei 11.3, vedem că *„lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”* Cu câteva săptămâni în urmă, eu am fost la auditoriul Morris din New York, iar acolo am văzut o înregistrare cu Einstein care vorbea despre o galaxie. Dacă ne-am duce până acolo, ar trebui să călătorim o sută cincizeci de milioane de ani lumină cu viteza luminii, iar ca să ne întoarcem ne-ar trebui încă o sută cincizeci de ani lumină. Voi știți cât de repede călătorește lumina. Deci, gândiți-vă... o sută cincizeci de ani lumină.

Și dacă ai învârti un rând de cifra „9” în jurul pământului, tot n-ai putea să-l împarți în ani. Gândiți-vă numai. Cu ce viteză călătorește lumina? Cu o sută optzeci și șase de mii de mile pe secundă. (299.337.984 m/s). Încercați să vă închipuiți trei sute de milioane de ani. Știți cât am fi plecați de pe pământ? Cincizeci de ani. Așa este.

Eu am făcut aceasta ca să înțelegeți cum este veșnicia. Ei spun că astronomul John Gleen nu a pierdut nici o secundă din viață, chiar dacă a călătorit în jur de o mie șapte sute de mii cu viteza aceea. Vedeți?

Noi trecem în veșnicie. Noi suntem oameni lipiți de pământ și cunoaștem doar inci, centimetri, și așa mai departe, iar când intrăm în acel necunoscut, nu putem înțelege; mințile noastre nu pot cuprinde, nu am putea înțelege ce înseamnă să intri în așa ceva, dar știm că este adevărat.

Einstein a spus: „Dacă avem bun simț, noi putem spune un singur lucru despre lume: *„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”* (Evrei 11.3). Vedeți?

Lumea aceea care stă în spațiu trebuie să vină de undeva. Știința spune că este o parte din soare, dar soarele de unde vine? Vedeți, voi puteți să-l tot împărțiți, dar într-un final trebuie să ajungeți la concluzia că există un început. Și noi am fost învățați din Biblie că cerurile și pământul au fost create de Dumnezeu. Cum stă soarele acolo sus în spațiu? El nu se mișcă niciodată. Când am fost în Finlanda, am primit un ceas elvețian care este unul dintre cele mai bune ceasuri pe care le-am avut. În bani americani cred că ar fi cam o sută cincizeci sau două sute de dolari, sau poate chiar mai mult, dar cu toate acestea, el va rămâne în urmă sau va merge înainte cu câteva secunde în numai câteva zile.

Eu l-am dus la un ceasornicar, iar el mi-a spus: „Ei bine, noi nu avem nimic care să meargă perfect.” Vedeți? Toată lumea merge imperfect în timpul său. Ei pot prevedea eclipsa de soare și de lună cu mulți ani înainte, cu precizie de un minut. Cum se rotește Pământul și totuși nu îl ține nimic? Cine este sus și cine este jos, Polul Nord sau Polul Sud? Nu știm. Noi suntem suspendați în spațiu, iar acesta este un paradox, nu-i așa? Nu se poate explica. Și tot ce nu se poate explica este pur și simplu un paradox. Deci, faptul că Pământul este în spațiu, este un paradox. Bine.

Cum este timpul și anotimpurile? Cum se întrepătrund ele la timpul potrivit? Cum

au loc iernile și verile? De ce este Pământul înclinat înapoi, când înainte a stat drept?

Noi am dovedit odată că el a stat drept, pentru că așa a spus Dumnezeu că a fost. În câmpurile de gheață din Marea Britanie, ei pot să sape cinci sute de picioare (o sută cincizeci și doi de metri) și găsesc palmieri și ferigi. Aceasta arată că odată a fost o climă tropicală, dar de la potop înapoi, Pământul se înclină într-o parte. Această distrugere a înclinat Pământul. Eu cred că oamenii de astăzi se pregătesc să facă exact lucrul pe care l-au făcut ei atunci, încât au deviat Pământul de pe orbita lui, doar că de data aceasta Pământul va intra din nou în ciclul său normal, pentru că omul se distruge singur prin cunoștința lui. Vedeți? Dumnezeu nu distruge nimic, omul o face. În ce ne privește, indiferent ce vom face, noi nu putem anihila nimic. Putem distruge, dar nu putem anihila. Când arde, focul descompune materia în gaze și așa mai departe, aducând totul la starea originală. Tu nu poți anihila nimic.

Unii oameni se simt atât de vinovați încât vor ca atunci când mor trupul lor să fie ars și împrăștiat în cele patru vânturi, dar aceasta nu schimbă nimic. Tu nu te poți anihila pentru că ai fost creat de Dumnezeu. Poți să pervertești lucrarea Lui, să mergi înainte în felul acesta și să faci ce vrei, dar nu poți anihila. Dumnezeu este singurul care poate anihila, pentru că El este Creatorul; El este singurul care are dreptul să facă lucrul acesta. Cum stă materia în spațiu? Noi am putea discuta ore în șir despre aceasta.

Noi am văzut că Iosua a oprit soarele, ceea ce este un paradox. Îmi amintesc de timpul când trăia bătrânul meu tată. El n-avea nici o educație și abia putea să-și scrie numele, dar obișnuia să-mi spună: „Niciodată n-am putut să cred că soarele se poate roti față de pământ.”

„Nu știu ce să zic, tată,” i-am răspuns eu.

Apoi, într-o zi am vorbit cu un profesor de liceu despre Biblie și l-am întrebat

despre întâmplarea cu Iosua. El mi-a spus că rotația pământului generează gravitația, iar gravitația ține pământul în aer. Când am auzit aceasta, l-am întrebat:

„Atunci de ce i-a poruncit Iosua soarelui să stea pe loc?”

„Dumnezeu a trecut cu vederea ignoranța lui și a oprit pământul,” a răspuns el.

El nu credea în minunile lui Dumnezeu, așa că l-am întrebat: Vrei să spui că dacă Pământul s-ar opri, gravitația ar înceta și atunci ar plonja în aer ca o cometă? Biblia spune că Pământul s-a oprit timp de aproape douăzeci și patru de ore.”

Este un paradox, dar Dumnezeu a făcut aceasta. Pentru cine? Pentru un om. Nu pentru un dumnezeu, nici pentru un înger din ceruri, ci pentru un om cu credință în însărcinarea pe care a primit-o ca să cucerească acel pământ. El avea în spate Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că El îi spusese: „Îți dau acest pământ. Orice loc pe care calci este al tău, pentru că ți-l dau ție.” A călca cu talpa piciorului înseamnă posesiune.

Vrăjmașul lui era pe fugă, iar Iosua știa că dacă apune soarele, împărații ar fi încercat să se unească din nou și să vină împotriva lui cu forțe duble. Astfel, pentru că soarele era pe cale să apună, Iosua a spus: „Soare, stai pe loc!”

Eu nu știu ce a făcut Dumnezeu, dar soarele a stat pe loc și luna s-a oprit deasupra Aialonului pentru că un bărbat, o ființă umană, era în linia de datorie. Și când era în linia de datorie, i-a poruncit soarelui să stea pe loc. Dacă suntem creștini, noi trebuie să credem în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, fiindcă orice a oprit El, soarele sau pământul, acesta a stat nemișcat timp de aproape douăzeci și patru de ore. Eu cred aceasta.

Isus a spus în Marcu 11.22-23: „*Aveți credință în Dumnezeu!*”

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Aceasta cere însă un motiv și un obiectiv; tu trebuie să ai o cauză, fiindcă nu poți avea credință dacă nu ai un motiv.

Cum am spus și aseară, credința unor oameni este în cărțile lor, iar alții cred în altceva, dar depinde în ce este ancorată credința ta. Eu vreau să cred Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că ceea ce spune El este adevărul și astfel pot vedea dacă este sau nu voia Lui. Dacă este voia Lui, eu pot să-mi verific obiectivul și motivul pentru ceea ce fac. Pot face aceasta dacă aș spune: „Merg la acel munte. El este înaintea mea și pe partea cealaltă a lui sunt un milion de oameni care pier. Eu am aici o sută de milioane de oameni la care predic, iar dacă nu pot merge peste acel munte, pe lângă el sau pe sub el, oamenii aceia vor pieri. Dar în inima mea este ceva care-mi spune: „Du-te dincolo de munte! Du-te la ei!” În cazul acesta va fi așa cum a spus Isus: „Ei vor muta acest munte.”

În primul rând, nu eu am creat acel lucru acolo. El a făcut-o, dar este pentru o cauză bună, altfel de ce m-aș duce la un milion de oameni, când am aici o sută de milioane care pier? O fac pentru că în mine este ceva care-mi spune: „Du-te pe partea aceea!”

Dar dacă aș spune: „Ei bine, dacă merg acolo, ei pot să-mi plătească numai atât pe lună,” motivele mele nu ar fi bune. Obiectivul meu nu este bun.

Dar dacă nu mi-ar păsa de nimic din toate acestea, iar El ar fi în inima mea, aș putea să-i vorbesc muntelui și se va întâmpla. Vedeți? Trebuie să se întâmple. Motivul și obiectivul tău depinde de cine ești și în ce fel de afaceri ești implicat. Aceasta este ceea ce nu vede biserica de astăzi și ca urmare trece pe alături. Ei se opresc la o emoție, dar nu se opresc să verifice dacă este cu adevărat așa, fiindcă dacă este adevărat, este „Așa vorbește Domnul!”

Iosua avea însărcinarea să meargă acolo și să cucerească acel ținut, iar Dumnezeu

a provocat un mare paradox. Chiar și știința poate dovedi astăzi că acea mare întrerupere este încă acolo, în cer, unde a avut loc. Eu am auzit aceasta nu demult, când am fost la Chicago, iar acolo vorbea un om de știință și arăta pe un mic grafic ce s-a întâmplat.

Apoi am văzut că și Moise era în linia de datorie, iar Marea Roșie stătea înaintea lui. Ați văzut cumva articolul acela care spunea că Moise a trecut printr-o mare de trestii? Nu este oribilă o asemenea afirmație? Oamenii aceia sunt inspirați de diavolul ca să întunece adevărul Cuvântului. Dacă este cum spun ei, ce s-a întâmplat cu Faraon când a venit după ei? L-au înecat acele trestii? Vedeți? Este o nebunie.

Moise a fost însărcinat să-i scoată pe acei oameni din Egipt și să-i ducă la acel munte. Deși era în linia de datorie, Moise a început să se vaiete înaintea lui Dumnezeu când a văzut Stâlpul de Foc înaintea lui și carele de luptă ale lui Faraon, apropiindu-se. El a plâns, dar Stâlpul de Foc a venit jos ca lumină pentru ei și întuneric pentru ceilalți, iar Dumnezeu i-a zis: „De ce plângi? Eu te-am însărcinat să faci aceasta, așa că vorbește și mergi înainte!” Oh, vai!

Problema bisericilor de astăzi este că întreabă: Ce a spus Moody? Ce a spus Sankey, etc?” Tu vorbește și spune ce a zis Dumnezeu, nu altceva. Haideți să mergem înainte, nu înapoi. Mergeți în partea aceasta.

Este greu când vine un colț. Vedeți? Bisericile nu vor să creadă și se referă tot timpul la ceva ce a fost în urmă și este în legătură cu ceea ce învață ei. Desigur, aceasta este o școală și ei învață aceasta din cărți, dar noi știm prin experiență, prin credința în Dumnezeu, că El face aceste lucruri, fiindcă a fost un paradox când Dumnezeu a deschis Marea Roșie și a făcut acel lucru mareț.

Noe a predicat unei lumi intelectuale, la fel ca cea la care predicăm și noi, într-o vreme în care ei erau cu mult mai avansați în știință decât suntem noi acum. Noi nu am putea să construim o piramidă; ne este imposibil s-o facem, pentru că nu

avem mașinăriile cu care să putem ridica asemenea construcții. Dacă ați fost vreodată acolo să le vedeți, acele pietre cântăresc sute de tone și trebuiau să fie ridicate unele peste altele. Noi nu avem mașini cu care să le ridicăm acolo sus, nu avem nimic cu o asemenea putere, dar ei au făcut-o.

Îmi amintesc că în școală am avut o dezbatere pe tema aceasta, iar eu am fost de partea celor care spuneau că ei au avut un secret. Oponentul meu a spus că ei au avut destui oameni cu care să lucreze, așa că au nivelat pământul în felul acesta (fratele Branham arată), apoi le-au rostogolit acolo sus, dar eu i-am replicat:

„Tu ai putea lua un vagon de tren, să pui lubrifiant pe fiecare roată a lui, și apoi să-l așezi pe o linie de cale ferată, și tot nu vei putea găsi suficienți oameni cu care să-l împingi gol. Poți pune un rând de oameni, și apoi pe al doilea rând ca să-l împingă pe primul, și nu ai putea să-l miști oricât ai vrea.”

Ei au avut un secret și știau cum să facă pentru că au avut un instrument mare. Piramida aceea stă acolo perfect orientată spre centrul pământului, încât nu formează nici o umbră în jurul ei, indiferent unde se află soarele. Ei au făcut un lucru perfect, iar instrumentele lor au fost cu mult mai avansate decât cele pe care le avem noi.

Noe a predicat în acea epocă măreață și intelectuală, iar Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Noe,*” o altă epocă intelectuală. Țineți minte că Noe a avut un mesaj de la Dumnezeu și a spus că va ploua. Vedeți voi, în zilele acelea pământul stătea drept și nu plouase niciodată. Dar Noe le-a spus: „Va ploua.” În vremea aceea apa era în pământ, nu în cer, iar ei puteau lua un instrument cu care să dovedească faptul că acolo sus nu era nici un strop de apă. Dar Noe a spus: ”Se va întâmpla oricum!” Vedeți? Apoi a plouat, acel lucru fiind un paradox, ceva ce nu se putea explica. Dumnezeu a scuturat în așa fel pământul încât a început să plouă. Deci, puteți vedea că pentru Noe acest lucru a fost un paradox.

Un paradox a avut loc și atunci când Israelul stătea pe o parte a dealului, iar Goliat

era pe partea cealaltă. Ei au avut acolo un mare împotrivor, un mare om de știință care cunoștea toate lucrurile pe dinăuntru și pe dinafară, iar când vrăjmașul crede că te-a pironit la perete, latră cel mai tare.

Îmi amintesc că atunci când am pornit în această slujbă, păstorul meu Davis, mi-a spus: „Billy, ce ai mâncat la cină în seara aceea?” Vedeți? El nu putea înțelege.

Odată eram cu un grup de predicatori, iar ei m-au întrebat: „Ce se întâmplă cu tine? Trăim în această epocă științifică și vrei să spui că Dumnezeu...” Dar eu le-am răspuns: „Nu mă interesează ce spuneți voi, pentru că Omul acela, Îngerul Domnului, nu mi-a spus niciodată ceva greșit; iar dacă El mă trimite acolo, se va găsi cineva să mă asculte. Dacă biserica baptistă nu vrea acest lucru, aveți aici autorizația mea de predicator.” Aceasta este tot. Eu am știut ce a spus Dumnezeu și aceasta mi-a fost suficient. Așa este.

Ei spuneau: „Nu vei reuși!” Acela este uriașul care stă acolo și spune: „Dacă vii aici sau trimiți pe unul din oamenii tăi să se lupte cu mine, nu se va vărsa sânge.” Ce simplu pare! Cum le place să latre când se află în poziția aceea! Ei spuneau: „Lăsați-l pe unul din cei mai mari oameni ai voștri să vină aici.” Bineînțeles că Saul era cu un cap deasupra celorlalți din oștirea lui și știa foarte bine cum să pună problema și să-l cheme pe inamic pe terenul său.

El a zis: „Mai bine să moară unul singur decât toată oștirea noastră.” Vedeți, el a ajuns într-un punct psihologic, iar Israel era speriat de moarte. Nimeni n-a vrut să primească provocarea lui, dar într-o zi a venit acolo un individ micuț roșu în obraji, cu o piele de oaie în jurul umerilor, cu umerii aplecați și cu păr pe față, care fusese trimis de tatăl său să le aducă fraților săi niște prăjituri cu stafide. Numele lui era David și era un individ micuț și slăbuț.

Cu numai câteva zile înainte, un profet îl unsese pe David ca împărat. Ei ar fi vrut să ungă capul fratelui mai mare, pentru că arăta mai bine, iar acest lucru ar fi făcut impresie în fața oamenilor cu care urma să aibă de-a face, pentru că arăta ca un

împărat. Din cauza aceasta lumea are ochii plini de Hollywood, în loc să fie plini de Hristos. Acesta este motivul pentru care este atât de greu să trimiți lumii acest mesaj. Ei vor să fie ca Hollywood-ul, pentru că Hollywood are sclipire.

Eu sunt un miner. Poate nu știți, dar aurul fals (pirita sau aurul proștilor) strălucește mai tare decât aurul adevărat. Însă nu tot ce strălucește este aur. De fapt, aurul nici nu strălucește, ci radiază lumină. Hollywood-ul strălucește cu sclipici, pe când Evanghelia radiază prin umilință. Hollywood-ul strălucește cu bisericile lui mărețe, psihologia și predicatorii ei educați care pot folosi numele, prenumele și totul perfect în vorbirea lor, în timp ce Evanghelia lui Isus Hristos radiază prin umilință spre gloria lui Dumnezeu, fără să cunoască toată această știință, așa cum nici un iepure nu știe nimic despre încălțăminte pentru zăpadă. Scuzați-mi expresia, pentru că aici nu este locul și timpul pentru glume.

De fapt, vreau să spun doar că oamenii aceștia umili nu înțeleg toate aceste lucruri, pe când ceilalți cred că totul trebuie să fie lustruit și pus într-o formă de școlarizare. Voi, penticostalii, faceți același lucru. Astfel, predicatorii penticostali trebuie să meargă undeva departe, să facă cursuri de specializare și să-și ia diploma în psihologie ca să știe cum să spună: „Amin!” Așa este. Oh, prieteni, aceasta este o mare rușine! Este o rușine ce se petrece printre voi!

Eu nu sunt împotriva bisericii, ci a sistemului care ia oameni cu frica de Dumnezeu și-i pune să facă aceste lucruri. Noi nu avem nevoie să strălucim, pentru că nu putem merge pe terenul vrăjmașului și să ne punem sclipici, să ne îmbrăcăm bine cu acele gulere întoarse și așa mai departe, să avem acele coruri și uniforme și să facem totul ca ei. Nu mergeți pe terenul lor, pentru că noi nu ne putem compara cu ei!

Lăsați-i pe ei să vină la noi dacă li se face foame. Noi suntem Evanghelia deplină, așa că haideți să rămânem ceea ce suntem. Evanghelia nu a venit numai în Cuvânt, ci și prin putere și manifestarea Cuvântului. Aceasta a spus scriitorul acestor cuvinte: „putere și manifestare.” Cu alte cuvinte, Evanghelia este Cuvântul dovedit, așa cum scrie în Marcu 16.

Fiți atenți! Noi am văzut că oamenii din zilele lui Noe nu au vrut să creadă vestirea lui, dar într-un final a venit paradoxul și a plouat cu adevărat.

În zilele lui David, Saul era acolo cu toată oștirea lui când David, un fecior cu obrajii rumeni, a venit trimis de tatăl său să aducă niște turte pentru frații lui. Acel uriaș a venit chiar atunci să se laude înaintea lor în gura mare, dar a fost auzit de un bărbat adevărat al lui Dumnezeu, care s-a întors imediat și a zis: „Vreți să spuneți că voi, oștirea Dumnezeului celui viu, îl lăsați pe acel filistean netăiat împrejur să stea acolo și să spună că zilele minunilor au trecut? Îl lăsați pe omul acela de știință netăiat împrejur să batjocorească și să insulte oștirea Dumnezeului celui viu? Mă voi duce eu să lupt cu el!” Oh, îi admir curajul pentru că știa ce crede!

Când a auzit aceasta, Saul l-a chemat la el și i-a zis: „Fiule, îți admirăm curajul, dar amintește-ți că ești doar un tinerel, în timp ce el este un războinic încercat încă din tinerețe. Tu nu știi nimic despre săbii și alte lucruri, deci cum vei putea face față provocării lui?”

„Saule,” a răspuns David, „eu păzeam oile robului tău și când venea un urs și lua vreo oaie, fugeam după el și i-o luam din gură. Odată a venit un leu și mi-a luat o oaie, dar eu m-am dus după el. Am luat praștia și l-am doborât, iar când s-a ridicat, l-am ucis. Deci, dacă Domnul Dumnezeu mi-a dat biruință asupra leului și a ursului, cu cât mai mult îmi va da biruință asupra unui filistean netăiat împrejur?”

Vedeți? La aceasta mă gândesc și eu când mă rog pentru voi. Un leu pe nume „cancer” a venit și a luat una din oile Sale. Eu nu am medicamente, nu am injecții și nu știu ce înseamnă raze cu Radium; nu știu nimic despre aceste teologii și lucruri inventate de om, dar știu cum să folosesc praștia aceasta mică și am venit aici pentru voi, ca să vă aduc înapoi. Vedeți? Este vorba de oile Tatălui meu. Uneori trebuie să vă cert și să vă dojenesc, dar o fac numai pentru că vă iubesc. Să țineți minte întotdeauna că iubirea adevărată corectează.

Dacă băiețelul tău ar sta în stradă, iar tu i-ai spune: „Junior dragă, nu ar trebui să

faci aceasta. Oh, binecuvântată să fie inima ta!” prin aceasta ai dovedi că nu ești un tată sau o mamă adevărată. Dar știi că te-ai duce acolo, l-ai prinde de braț și i-ai aplica o mică corectare, fiindcă așa l-ai crește foarte bine. Tu nu vei sta acolo și nu vei spune: „Copile drag...” când știi că stând în stradă poate fi accidentat. Tu îl iubești. Din pricina aceasta vă cert. Nu o fac ca să rănesc anumite organizații, ci prin aceasta vă spun: „Treziiți-vă!” Acesta este adevărul.

Deci, Saul a spus: „Ei bine, dacă vrei să mergi să te lupți cu el, trebuie să îmbraci armura aceasta!” și a pus acea armură pe David. Mi-l imaginez pe micuțul David, care avea probabil doar cinci picioare înălțime (un metru și jumătate), stând cu umerii lăsați din pricina acelor apărătoare mari ce atârnavă până aici, și cu tot acel oțel pe el. Văzându-l cum arată, Saul a zis: „Dați jos de pe el toate acestea!” apoi a adăugat: „Nu am destule dovezi de la tine și nu știu nimic despre etica și manierele tale de la amvon, și alte lucruri pe care ar trebui să le ai.” Vedeți? El a înțeles că haina lui ecleziastică nu se potrivea pe un om al lui Dumnezeu, așa că a spus: „Dați-o jos de pe el, fiindcă nu știe nimic despre aceasta!”

La rândul lui, David a zis: „Lasă-mă să merg cu ce știu eu că este adevărul, cu ce m-a binecuvântat Dumnezeu.” Așa este. Lasă-mă să merg cu Cuvântul, nu cu un program educațional sau cu ceva „copt” de cineva! Eu știu că Cuvântul lui Dumnezeu nu va da greș niciodată, dar cuvântul oamenilor va da greș, fiindcă El este propriul Său Interpret. Deci, el a spus: „Haideți să mergem în felul acesta! Haideți să credem!”

Desigur, medicii vor face cea mai bună examinare pe care o pot face și vă vor ajuta cât de bine pot, dar noi cunoaștem ceva diferit: când toate speranțele sunt pierdute, Cel care ne vine în ajutor este El.

David nu putea să-l învingă pe acel uriaș cu un arc cu săgeți. Nu îl putea lovi nicăieri cu el, pentru că avea un singur punct vulnerabil, iar acela era între ochi. Gândiți-vă la faptul că numai sulița aceluia uriaș cântărea cam o sută optzeci de kilograme, iar degetele lui erau lungi de treizeci și cinci de centimetri, fără să mai vorbim de coiful de pe capul lui și de toată armura cu care era îmbrăcat. David

avea numai o piatră mică. Aceasta era tot ce avea el, și încă patru pietre de rezervă pentru praștia lui. Știți ce înseamnă cele cinci pietre? Credința în Isus. (În limba engleză cuvântul „credință” se traduce „f-a-i-t-h”, iar „Isus” se traduce: „J-e-s-u-s” – cinci litere; de asemenea „har” se traduce „g-r-a-c-e”). Aceasta a fost tot ce i-a trebuit lui David. El avea credință și har, era în harul lui Dumnezeu.

Astfel, s-a dus să se întâlnească cu acel uriaș. David avea un singur loc în care putea să-l lovească, iar Dumnezeu a condus piatra chiar în locul acela, iar când David a tăiat capul uriașului ca să arate că putea fi învins și ucis, restul oștirii și-a scos săbiile și s-au năpustit asupra filistenilor. Ei s-au luptat cu vrăjmașul până la capăt.

Cu câțiva ani în urmă, ei au spus că nu mai există vindecare divină, dar când am dovedit că există, biserica pentecostală a fost cuprinsă de un Foc, iar noi am avut o trezire care a ținut cam cincisprezece ani. Criticii care spuneau că sunt gata să dea o mie de dolari pentru o astfel de dovadă, tac și nu mai spun nimic pentru că a fost dovedit. Noi am avut declarații scrise de medici și multe altele, cazuri vindecate de cancer, orbire, surzenie, înapoiere mintală, chiar și învieri din morți, și aceasta din pricina credinței voastre care a fost ridicată și întărită la vederea atâtor lucruri mărețe care s-au făcut. Acesta este Dumnezeu, și toate aceste lucruri sunt bazate pe El. Credeți fiecare Cuvânt spus de El! Eu cred în răpire și cred că fiecare lucru pe care l-a spus El, va avea loc. Așa ceva este un paradox, este ceva neștiințific, care totuși s-a întâmplat. A fost un paradox.

Gândul meu se îndreaptă acum spre Samson și falca lui de măgar. Toată istoria acestui Samson este un lucru foarte ciudat, iar efectul psihologic pe care l-am avea este să ne închipuim un bărbat cu umerii lași cât ușa de la hambar. Dar dacă ar fi arătat așa, n-ar fi fost ceva neobișnuit ca un astfel de om să rupă în două un leu. Adevărul este că Samson a fost un om micuț, cu părul cârlionțat, „băiețelul mamei,” cum îl numim noi pe aici.

Ce s-a întâmplat când a venit leul spre el răcnind? Duhul Domnului a venit peste Samson. Vedeți? Aceasta a făcut deosebirea. Aceasta este cauza pentru care ei au

putut să-l lege într-o zi: pentru că Duhul Domnului n-a mai venit peste el. De ce? Pentru că nu mai avea semnul lui de nazireu. Câtă vreme a posedat acel semn de nazireu, putea veni orice împotriva lui.

La fel se întâmplă și cu voi, penticostalilor. Când ajungeți la etică și vreți să ascultați de crezul vostru și așa mai departe, nu știu ce să mai spun de voi. Dar dacă ați rămâne la semnul de nazireu, Duhul Sfânt ar lucra în voi și totul ar fi în ordine. Atunci nu aveți de ce să vă temeți. Cât timp Duhul Sfânt este acolo ca să identifice acest Cuvânt, lăsați-i să spună ce vor. Da, domnilor, pentru că Dumnezeu mai face încă paradoxuri.

Noi am aflat că Samson a omorât o mie de filistenii cu o falcă de măgar găsită în pustie, o falcă coaptă de soare de ani de zile. Oricine știe că dacă ai lua o asemenea falcă și ai izbi-o de un perete, s-ar sfărâma în bucăți. Dar cred că el a auzit un Glas care i-a spus: „Samson, filistenii sunt asupra ta!” iar când a privit în jur, fiind cu mâna goală, a văzut o mie de filistenii care se năpusteau împotriva lui, așa că s-a aplecat și a luat de jos falca aceea de măgar.

Gândiți-vă că acele coifuri de pe capul filistenilor erau groase de câțiva centimetri, dar Samson a luat acea falcă de măgar și i-a omorât pe toți o mie. Ei stăteau ascunși pe după stânci, dar Samson le striga: „Vreți o bucată din aceasta? Haideți numai încoace!”

A fost un paradox, dar Duhul Domnului a fost peste el și aceasta a făcut toată deosebirea. A fost un paradox să-i vezi pe toți acei o mie de filistenii bine înarmați cu sulite lungi și săbii, îmbrăcați în acele armuri și cu coifuri pe cap, și bine antrenați în luptă, să fie bătuți de un singur om, și acela înarmat numai cu o falcă de măgar. Dar acesta este adevărul, așa spune Biblia că s-a întâmplat.

Bărbatul care a fost în stare să ia în spate porțile cetății Gaza, care cântăreau probabil în jur de opt tone una și erau făcute din aramă, a fost înconjurat într-o noapte. „Îl vom prinde,” își ziceau ei, „Vom despica fiecare fir de păr de aici până îl

vom găsi, și atunci îl vom prinde.” Dar individul acela pricăjit a venit pe la miezul nopții și când a văzut că porțile îi stăteau în cale, le-a luat, le-a pus pe umeri, le-a dus până în vârful dealului și le-a lăsat acolo. Acela a fost un paradox.

Tu nu poți să-l îngrădești pe Dumnezeu. Nu poți să-L legi de nimic pentru că El este Dumnezeu. Desigur. Samson a avut multe biruințe pentru că a fost folosit de Dumnezeu, și aceasta a făcut să fie un paradox. El se poate folosi și de tine cât timp iei Cuvântul Lui și ești pus în slujba Lui. Dacă nu ești pus în slujba Lui, stai doar cu cei care sunt și ascultă mesajul. Mă voi grăbi pentru că mai am doar zece minute.

Nașterea din fecioară a fost un paradox. (Cineva din adunare spune: „Ai timp până la zece și jumătate.”) Voi încerca să nu iau tot acest timp. Voi ați fost o audiență foarte plăcută, dar eu nu pot sta aici, în fața acestor oameni de afaceri, și să țin un discurs. Nu știu nimic despre aceasta.

Îmi amintesc că nu demult, am fost cu Billy să mâncăm undeva într-un restaurant. S-a întâmplat înainte ca el să se convertească și acolo se auzea un cântec.

„Nu-i așa că este un cântec frumos?” m-a întrebat el.

„Ce cântec?”

„Știi, tată, un singur lucru este greșit la tine.”

„Care este acela, Billy?”

„Tu te gândești la un singur lucru: la Hristos, și aceasta este tot.”

„Acesta este un compliment pentru mine, fiule.”

Da, domnilor. El a crezut că se dă pe lângă mine, dar aceasta a fost tot. Eu Îl cunosc numai pe Hristos. Aceasta este tot ce vreau să cunosc, și că El este Viața mea. Eu nu cunosc toate aceste lucruri. Ele ar putea să mă identifice ca fiind un om deștept, dar eu nu vreau să fiu deștept, ci vreau un singur lucru: să-L cunosc pe El. Dacă Îl cunosc pe El, cum a spus și Pavel, în puterea învierii Lui, când mă va chema, mă voi ridica dintre morți. Aceasta este tot ce doresc de la El; vreau ca numele meu să fie în locul potrivit.

A fost un paradox când Dumnezeu a făcut ca o fecioară să rămână însărcinată. A fost un paradox că Dumnezeu, Cel veșnic, care umple tot spațiul și veșnicia, a venit jos ca un copilăș care plângea într-o iesle. Acesta a fost un paradox. A fost un paradox când El a murit pe cruce. A fost un paradox să te gândești că Dumnezeu ar putea veni în chip de Om ca să moară ca un om și să răscumpere astfel propria Sa creație. Numai El putea să facă aceasta și nimeni altul, pentru că dacă s-ar fi găsit altcineva s-o facă în locul Lui, noi am fi pierduți.

Cum ar fi, de exemplu, dacă eu aș fi avut putere asupra voastră așa cum are Dumnezeu putere peste toate? Atunci aș fi spus: „Să vă spun ceva: oricine se uită la lumina aceea, va muri!” Înainte ca să prinzi de veste, fratele de aici s-ar uita acolo. Când aș vedea aceasta, mi-ar fi milă de el și n-aș vrea să-l las să moară, dar n-ar fi corect să-l aleg pe fratele Terry să meargă și să moară în locul lui. Nu. Dar dacă l-aș trimite pe fiul meu? Nici aceasta n-ar fi corect. Aș fi corect numai dacă aș face singur acest lucru, dacă i-aș lua eu locul. Dar Dumnezeu nu putea să ia locul unui om pentru că El este Duh, de aceea a creat o celulă de sânge care a fost propriul Său Fiu, Isus Hristos, apoi a venit și a locuit în El, trăind și identificându-Se pe Sine însuși în Isus Hristos. Acesta a fost Dumnezeu Emanuel. De altfel, Isus a spus: *„Eu și Tatăl una suntem. Tatăl Meu locuiește în Mine.”* Vedeți? *„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.”* Isus a fost trupul, cortul, iar Dumnezeu a fost Duhul care locuia în El.

Noi avem Duhul cu măsură, dar El Îl avea fără măsură. *„În El locuia trupește toată*

plinătatea dumnezeirii," Dumnezeu. Dar noi Îl avem cu măsură. Acest dar micuț pe care-l avem printre noi, este ca și cum ai lua o lingură de apă din ocean. Isus era oceanul, iar darul acesta este doar o lingură din ocean. Țineți minte însă că aceleași substanțe care se găsesc în ocean se găsesc și în lingură, atâta doar că în ocean sunt în cantitate mai mare. Vedeți? El a fost Dumnezeu, dar noi nu suntem Dumnezeu. Însă împreună...

Dacă observați, este atât de frumos ilustrat când marele Stâlp de Foc care a condus copiii lui Israel în pustie, i s-a arătat lui Pavel și S-a pogorât în ziua Cincizecimii și S-a împărțit în limbi de foc peste fiecare dintre ei. În acel Stâlp de Foc era Dumnezeu, Logosul, și El S-a împărțit pe Sine însuși între copiii Lui, arătând că Hristos și Biserica Sa devin una. Este cel mai frumos lucru pe care l-ai putea vedea vreodată, dar noi trebuie să stăm împreună, nu în diferite organizații, pentru că dacă suntem împreună vom putea sta în picioare, dar dacă ne divizăm, vom cădea.

De ce au pierdut indienii această țară în lupta cu albi? Pentru că erau divizați. De ce pierdem noi această alergare? Pentru că suntem divizați. Cum o vom câștiga? Stând împreună. Noi credem cu toții în Dumnezeu, iar Duhul Sfânt ne ia pe toți. Va fi un paradox când Dumnezeu ne va lua pe toți împreună, dar El o va face. Încredeți-vă numai în El, fiindcă El știe cum să trimită prigoana care ne va strânge împreună.

Cincizecimea a fost un paradox. Cum a luat Dumnezeu o grămadă de pescari care nu știau nici măcar Abecedarul? Se spune că Petru nu știa nici măcar să-și semneze numele. Biblia spune că el și Ioan erau oameni necărturari și fără școală, dar cu toate acestea, au luat poziție și toți au înțeles că au fost cu Isus. Aceasta este partea principală.

Biserica pregătise o mulțime de bărbați pentru acest lucru: mii de preoți deosebiți și intelectuali care cunoșteau acel Cuvânt. Ei spuneau că acești preoți cunoșteau toate semnificațiile Cuvântului, că Îl studiau zi și noapte și Îl aveau în inimă, dar cu toate acestea nu au putut să-L vadă. Însă Dumnezeu a ales un grup de oameni

care nu știa nici măcar să-și semneze propriul nume.

A fost un paradox să treci pe lângă un om care era pregătit pentru Cuvânt și de Cuvânt și să iei un om care nu știa nimic despre Cuvânt, ca să dovedești Cuvântul prin el. Cu siguranță că acest lucru a fost un paradox.

A fost un paradox că oamenii aceia s-au ascuns în camera de sus, de frica iudeilor, deși umblaseră cu Isus, dar când a venit Duhul Sfânt nu le-a mai fost frică de nimic, ci au alergat pe stradă strigând și purtându-se ca niște oameni beți. Acesta a fost un paradox. Duhul Sfânt a venit peste toți, atât peste femei, cât și peste bărbați, pentru că nu le-a fost rușine de Evanghelia lui Isus Hristos. Acesta a fost cu siguranță un paradox.

Vedeniile profeților din vechime au fost un paradox. Noi nu putem explica o vedenie. Cum ai putea s-o explici? Cu o persoană se întâmplă ceva și ea vede cu ani de zile înainte lucruri care se vor întâmpla în viitor. Așa ceva nu se poate explica în mod științific.

Cu ceva vreme în urmă, în timpul unei întâlniri din Kiwanis, purtam o discuție contradictorie cu un medic, iar el mi-a zis: „Domnule Branham, mie îmi place să te ascult vorbind, dar îți spun clar că nu cred nimic care nu este dovedit științific.”

„Susții că ești creștin?”

„Da,” a răspuns el, „dar sunt lucruri care îmi ridică semne de întrebare.”

„Atunci nu poți fi creștin, pentru că trebuie să crezi totul. Vezi?”

„Nu pot crede în nașterea din fecioară.”

„Eu cred mai degrabă în nașterea din fecioară decât în cea naturală.” Cu siguranță.

Ați văzut vreodată cum are loc nașterea naturală, cum se întâlnește spermatozoidul masculin cu ovulul feminin și cine hotărăște cum va fi? Aici este spermatozoidul masculin cu hemoglobina, sângele, în ea, iar dincolo este ovulul feminin. Când acestea se întâlnesc, germele pătrunde în ou, în timp ce toți ceilalți mor. Acolo sunt zeci de mii și mii de germeni, dar toți mor.

Poate ziceți: „Ei bine, reușește cel care este primul în rând.” Nu, nu. Poate este unul din mijlocul germenilor masculini și un ou feminin de undeva din spate, dar ei se apropie și se întâlnesc. Vedeți? Ceva necunoscut științei hotărăște dacă va fi băiat sau fată, dacă va avea păr roșcat sau negru și în ce stare se va afla.

Dacă acesta nu este un paradox, atunci nu știu ce este paradoxul. Noi înțelegem punct cu punct aproape tot, dar această alegere nu o înțelegem. Dumnezeu face alegerea. Chiar dacă am lua această naștere naturală și am diseca-o până la compoziția chimică a sângelui și așa mai departe, tot ar rămâne un mare mister, dar noi o luăm ca și când ar fi ceva normal, obișnuit.

Aceasta este problema și cu penticostalii. Noi Îl luăm pe Dumnezeu într-un mod prea comun și lăsăm să treacă totul pe lângă noi. Nu faceți aceasta! Nu este bine să faceți aceasta! Priviți-L și lăudați-L pe Dumnezeu, fiindcă aceasta dovedește că-L prețuiți. Cum ar fi dacă cineva ar face tot felul de lucruri și servicii pentru tine, dar tu nu i-ai mulțumi niciodată și nu ai arăta nici o apreciere? După o vreme ar obosi și s-ar sătura să mai facă. La fel este și Dumnezeu. Țineți minte ce vă spun acum: El este în stare să ridice copiii lui Avraam din pietre!

Cu siguranță vedeniile profeților din vechime erau un paradox. Noi nu le putem explica pentru că n-au venit însoțite de explicații, dar fiecare dintre ele s-a împlinit întocmai cum s-a spus.

Ascultați! Isus Hristos este chiar acum în mijlocul nostru. Este un paradox că El este încă viu după două mii de ani. Cine poate explica aceasta? Cum se face că El, care este un Duh nevăzut, poate veni printre noi, să ia un individ și să Se identifice pe Sine însuși printr-un dar? Acesta este un paradox pe care nu-l poate înțelege nimeni.

Nimeni nu poate ști cum poate să-i spună atât de perfect fiecărei persoane, cine este și ce are, de fiecare dată fără nici o greșeală. El este Dumnezeu și nu poate greși. Acesta este un paradox.

Aseară când am venit aici, l-am auzit pe fratele Borders, care este responsabilul de campanie, vorbind despre George Lacy care a cercetat fotografia făcută cu Îngerul Domnului. Cercetați acest lucru! Această fotografie a surprins același Stâlp de Foc care a condus copiii lui Israel prin pustie. Cum știm aceasta? Pentru că are aceeași natură.

Când a fost pe pământ, Isus a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu.*” (Ioan 16.28; 13.3). Noi știm că El a fost „Eu sunt”, iar „Eu sunt” a fost Logosul, Stâlpul de Foc. După ce El S-a înălțat la cer și a mers înapoi la Dumnezeu, Saul din Tars a fost orbit de aceeași Lumină, în timp ce se îndrepta spre Damasc. Priviți! Este posibil ca unul s-o vadă și altul nu. Zeci de mii au văzut-o, dar cu toate acestea când le vorbeam oamenilor despre Ea, unii ziceau: „Oh, aceasta este psihologie! El își imaginează aceasta și la fel oamenii aceia, din pricina emoțiilor!”

Când George Lacy a văzut fotografia care s-a făcut la Houston, mi-a spus înainte ca articolul să apară în toate magazinele: „Times”, „Life”, „Collier’s și așa mai departe:

„Frate Branham, și eu sunt unul dintre critici și trebuie să recunosc că și eu am crezut că este vorba de psihologie, dar ochiul mecanic al acestei camere nu fotografiază o psihologie. Poate într-o zi, când tu nu vei mai fi, se va găsi prin magazinele care vând totul pentru un dolar, dar eu sunt în măsură să-ți spun că

până acum nici o altă ființă supranaturală nu a putut fi dovedită științific. Dar aceasta este dovedită științific, pentru că Lumina a impresionat lentila.”

Astfel, puteți vedea că mărturia pe care am avut-o încă de când eram doar un copil, Lumina pe care o văd în fața mea și despre care ați citit în cărți și în mărturii documentate, este adevărul. Eu nu am venit aici ca să vă înșel. Eu am o soție și un băiețel care mai zilele trecute m-a sunat la telefon și mi-a zis plângând: „Tati, vino acasă.” El plânge întotdeauna când mă vede plecând, fiindcă se teme pentru mine din cauza atâtor accidente de avion care au loc și a altor lucruri de felul acesta, iar fetițele mele sunt și ele fetițele lui tăticul.

Eu sunt plătit de biserică și nu am luat în viața mea vreun ajutor. Eu nu cer nimic de la oameni, dar ei îmi dau bani, iar eu îi dau pentru misiunile din străinătate. Printre noi sunt unii dintre membrii comitetului și ei știu că spun adevărul. Eu nu cheltuiesc nici măcar un cent, deoarece Evanghelia este și pentru mine. Când am adunați destui bani, plec peste ocean și predic la oamenii care sunt sponsorizați de voi. Eu nu iau nici un ban, iar când merg acolo, le predic Evanghelia. Drumul este plătit deja de voi, americanii, iar prin aceasta vă zidiți casa. Voi nu înțelegeți încă, dar în ziua aceea veți înțelege. Vedeți? Voi sunteți cei ce faceți aceasta. În ce mă privește, eu primesc o sută de dolari de la biserică și aceasta îmi este destul.

Eu n-am nici un alt motiv să fiu aici, dar în mine este Ceva care mă conduce. Credeți că este ușor să stai aici și să vorbești împotriva organizațiilor? Priviți-i pe frații de aici care și-au pus viața în joc și au mijlocit ca să pot veni aici.

Până și fraților mei, oamenilor de afaceri creștini, a trebuit să le spun ce se va întâmpla în mijlocul lor. Eu i-am spus aceasta lui Demos prin „Așa vorbește Domnul,” cu câteva săptămâni în urmă. I-am spus lui, fratelui Ford și altora. De fapt de acum doi ani le-am spus să urmărească ce se va întâmpla. Vedeți? Voi intrați în aceasta. Voi veți face o organizație, dar când se va întâmpla aceasta, voi încheia cu ea chiar în clipa aceea. Voi ați fost ca o oază pentru mine, deoarece predicatorii vin aici căutând suport, iar eu pot să aduc mesajul, să semăn sămânța și să fac tot ce pot.

Dar nu fac aceasta doar ca să fiu diferit față de alții, pentru că dacă aș gândi așa aș fi un fățarnic, iar Dumnezeu nu ar lucra cu un fățarnic. Poate să se identifice Dumnezeu cu un fățarnic? Departe de El așa ceva! Trebuie să fie adevărul. Dacă am putea să ne scuturăm pentru un minut și să ne dăm seama de aceasta. Să nu credeți că este lucrarea unui om, dar Dumnezeu trebuie să aleagă pe cineva.

Aș vrea să-i întreb pe istoricii de aici: a folosit Dumnezeu vreodată o organizație? Niciodată! Și aș vrea să vă mai întrebăți ceva. Când s-a ridicat un bărbat cu un mesaj, iar mai târziu în spatele acelui mesaj s-a făcut o organizație, ea a murit imediat, iar Dumnezeu a pus-o pe raft. Vedeți? Ea nu a mai venit niciodată la viață. Să nu uitați aceasta.

Eu nu vorbesc împotriva oamenilor din aceste organizații. Toți prietenii mei sunt catolici. Eu sunt irlandez și toate rudele mele sunt catolici irlandezi, dar sunt oameni buni. Eu nu sunt împotriva catolicilor, ci a sistemului, fiindcă el este de vină. Eu nu sunt împotriva metodiștilor și nici a pentecostalilor, ci a sistemului care ridică obstacole între ei. Noi ne-am adunat aici fiindcă încercăm să Îl arătăm pe Dumnezeu și Biblia, dar ei au deja doctrinele lor și își arată forma de religie pe care o au și ce cred, iar tu nu poți trece nicicum de acele lucruri.

Credeți că mi-e ușor să stau aici și să le spun fraților care mă iubesc, aceste lucruri? Credeți că mi-e ușor să mă răstesc la voi, surorilor cu părul scurt? Credeți că mi-e ușor să mă răstesc la voi, bărbaților, pentru că vă lăsați soțiile să poarte pantaloni scurți și alte astfel de lucruri, când acele femei pun bani și mă susțin ca să merg în misiuni peste trei hotare? Copiii mei nu ar putea trăi dacă în biserică nu ar intra nici un ban. Credeți că mi-e ușor să vorbesc așa cu cei care sunt buni cu mine? Credeți că mi-e ușor să fac aceasta, când îi iubesc pe oameni?

Când eram băiat tânăr, tata era un om certat cu legea, și din cauza aceasta eram urât de cei din jur. Îmi amintesc că mergeam prin oraș și doream să intru în vorbă cu cineva, dar ei nu voiau să aibă nimic a face cu mine. Dacă vedeau pe altcineva cu care puteau să stea de vorbă, mă lăsau și se îndepărtau în grabă. Dar eu i-am iubit întotdeauna pe oameni.

Când eram copil, am citit în cartea de istorie despre Abraham Lincoln, cum s-a dat jos din tren în New Orleans, iar acolo se vindea la licitație un bărbat mare de culoare. Ei voiau să-l încrucișeze cu femei mari și puternice, ca să producă sclavi mai buni, iar Abraham Lincoln, și-a ridicat pălăria, a strâns pumnii (și el era tot din Kentucky), și a spus: „Așa ceva este greșit! Așa ceva este greșit!”

Și eu spun acum că este greșit. Dumnezeu l-a făcut pe om, iar omul a făcut sclavi. El ne-a făcut în culori, așa cum a făcut și florile: una este albă, alta este albastră sau roșie. Lăsați-le în pace și nu le hibridați! Lăsați-le așa cum sunt, pentru că toate sunt florile lui Dumnezeu; este buchetul Lui. Dumnezeu l-a făcut pe om liber, dar omul și-a făcut sclavi, deși noi nu trebuie să facem aceasta.

Cum am mai spus, Martin Luther King își conduce oamenii spre o crucificare. Este o influență comunistă, desigur. Dacă oamenii aceștia ar fi sclavi, aș fi gata să lupt și eu pentru ei. Așa este. Dar ei nu sunt sclavi, ci sunt doar pretenții cu privire la locul unde să meargă la școală. Nu voi vorbi despre aceasta acum, ci m-am gândit să exprim doar ceea ce gândesc. În ordine. Vreau să vedeți că cel ce face aceasta este diavolul. Cu siguranță.

Noi suntem cu toții ființe umane și venim de la Dumnezeu, pentru că El a făcut toate națiunile dintr-un singur sânge. Astfel, un om de culoare poate să-mi dea o transfuzie de sânge, pentru că sângele lui este la fel ca al meu; iar eu pot să fac același lucru pentru el. Cu cine să mă cert atunci? El este fratele meu.

Cu toate acestea, nu cred în căsătorii de felul acesta. De ce ar vrea o fată de culoare frumoasă și inteligentă să se căsătorească cu un alb și să aibă copii mulatri? Eu nu pot înțelege de ce ar vrea să facă aceasta.

De ce o fată albă ar vrea să se căsătorească cu un bărbat de culoare și să aibă copii mulatri? De ce să nu rămâi așa cum te-a făcut Dumnezeu? Fii mulțumit cu ceea ce ai.

Priviți nașterea din fecioară și profeții... În ordine.

El este încă viu și astăzi. Este încă aici și Se legitimează pe Sine însuși prin Cuvântul Său. Acest Cuvânt este Dumnezeu. Credeți aceasta? Și acest Cuvânt este alocat pentru această zi, de aceea trebuie să vină cineva pentru ca Cuvântul să fie însuflețit și făcut viu. Aceasta s-a întâmplat când El a fost născut din fecioară. A fost ceva neobișnuit, ieșit din comun. Aceste lucruri sunt ieșite din comun și El nu a putut schimba aceasta, așa cum nici Iosif nu a putut să schimbe cine era.

Priviți la cei patru patriarhi: la Avraam, Isaac, Iacov și Iosif. Avraam este chemarea; Isaac este alegerea; Iacov reprezintă harul, iar Iosif desăvârșirea pentru că nu s-a găsit nimic împotriva lui. Așa lucrează Dumnezeu. Priviți mai departe: Luther, Wesley, penticostalii și Piatra din capul unghiului atunci când Biserica și Cuvântul devin una: este același lucru în desăvârșire. Toată matematica Bibliei este într-o armonie perfectă. Aș vrea să avem la dispoziție o lună ca să putem sta jos și să vorbim despre aceste lucruri. Dar dacă tot veniți și plecați, totul arată ciudat pentru voi, de aceea plecați zicând: „Mă întreb...” Mulți dintre ei, nu voi, spun: „Mă întreb...” Tu trebuie să deschizi ochii în așa fel încât să lovești ținta, apoi să pleci. Dumnezeu își cheamă copiii în felul acesta și lucrează întotdeauna la fel.

Observați! El este viu și astăzi, ceea ce este un paradox. Stâlpul de Foc S-a dovedit printre noi în mod științific și este aici încă de când îl însoțea pe Moise prin pustie. El este încă marele „Eu sunt,” nu „Eu am fost,” sau „Eu voi fi,” ci „Eu sunt,” la prezent, dovedit în mod științific și nu numai.

Observați vă rob, că acel Stâlp de Foc a orbit ochii lui Saul, dar oamenii care îl însoțeau nu au văzut nimic. Ei nu l-au văzut, dar a fost atât de strălucitor, încât l-a orbit pe Saul, iar din acea zi a avut întotdeauna probleme cu ochii. Acest lucru este relatat în cartea Faptelor.

El a spus: „*Cine ești Tu, Doamne?*”

Credeți că acel evreu ar fi numit pe altcineva „Domn”, acel bărbat sever, care a învățat la picioarele renumitului învățător Gamaliel? El știa că Acela era Domnul, Domnul care a condus copiii lui Israel afară din Egipt. Acolo stătea Stâlpul de Foc zicând:

„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

Cine ești Tu, Doamne?”

Și El a răspuns: „Eu sunt Isus,”

El este Același ieri, azi și în veci. Vedeți? El S-a întors și a promis că o va face din nou în zilele din urmă. Și iată, aici este El, Duhul Sfânt, care S-a întors în zilele din urmă.

Fiți atenți! Manifestarea Cuvântului lui Dumnezeu și descoperirea gândurilor oamenilor a avut loc chiar la sfârșitul timpului pentru iudei și samariteni. El le-a arătat acest lucru chiar înainte ca să fie duși. Mahrama de pe fața lor, și despre care am vrut să vorbesc în seara aceasta, i-a orbit și nu au putut vedea. Dacă El a făcut aceasta în fața celor două rase de oameni (Eu zic că erau de fapt trei: Ham, Sem și Iafet), și ar lăsa biserica de acum să meargă mai departe în concepția ei intelectuală, înseamnă că ar fi greșit. Dar El este Același atât pentru Sem, Ham și Iafet, cât și pentru noi; Același ieri, azi în veci. El a făgăduit că va face aceasta, așa că nu ține seama de om.

Priviți cum Avraam a venit prin semne și alte lucruri, iar ultimul semn pe care l-a văzut a fost Dumnezeu însuși. El L-a văzut în lumini și așa mai departe, dar Dumnezeu însuși S-a manifestat într-o Ființă umană care a băut și a mâncat.

Fratele Fox, care este predicator, mi-a spus într-o zi: „Frate Branham, vrei să zici

că Omul acela care a stat acolo și a mâncat carne de vițel, pâine de mălai și a băut lapte, era Dumnezeu?”

„Cu siguranță,” am răspuns eu. „Avraam a spus că El a fost. Avraam a vorbit cu El, așa că trebuia să fi știut că era Elohim.” Vedeți voi, El a venit jos să facă o investigație, așa cum este și acum în mijlocul unei investigații pentru judecată, ca să vadă cine sunt credincioșii. Noi am vorbit mult despre aceasta, iar El investighează numai ca să vadă cine sunt cu adevărat credincioșii. Vedeți? El S-a manifestat pe Sine însuși.

El a trimis acolo jos acele mesaje moderne cum le auzim acum în Babilon, dar priviți ce a făcut cu Biserica aleasă: i-a dat și ei o șansă. Înțelegeți ce spun?

Ce a făcut El? Voi știți că noi suntem făcuți din șaisprezece elemente diferite ale pământului: hidroxid de potasiu, lumină cosmică și altele. Astfel, El a luat o mână de atomi, lumină cosmică, petrol și (fratele Branham suflă) a spus: „Vino aici, Gabriel!” Apoi a făcut încă un trup în care să pășească El însuși. Acesta este Dumnezeul nostru.

Apoi, după ce i-a dat mesajul lui Avraam, El a dispărut, S-a întors înapoi în Dumnezeu. Toate acele elemente s-au descompus așa cum descompune focul acizii și chimicalele din lemn, cărbune sau orice altceva ai arde; s-au întors înapoi în nevăzut. Sunt atât de fericit că El este Tatăl meu și că este așa.

Vedeți, eu știu că într-o zi, după ce trupul acesta va deveni nimic, după ce se va descompune în elementele de la început, El va chema, iar eu Îi voi răspunde. Da, domnilor.

Nu demult, în timp ce-mi pieptănam aceste două sau trei fire de păr pe care le mai am, soția mi-a zis:

„Billy, tu cheleşti de tot.”

„Eu n-am pierdut nici măcar unul din fire.”

„Atunci unde sunt?” m-a întrebat ea.

„Ei bine, draga mea, îți voi spune după ce-mi vei răspunde la următoarea întrebare: Spune-mi unde erau înainte de a le avea? Indiferent unde se aflau înainte ca să le am, mă așteaptă să merg înapoi la ele.” Aleluia!

Acesta este Dumnezeuul meu. Acesta este Dumnezeuul nostru. Desigur. Dacă suntem copiii lui Avraam, noi credem aceasta. Da, domnilor. El este Dumnezeuul nostru. Acum trebuie să mă grăbesc.

Stâlpul de Foc se identifică în mod științific, prin caracter, prin felul în care reacționează și așa mai departe, fiind la fel cum a fost atunci când locuia în trupul singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. La fel locuiește El și în trupurile fiilor înfiați din ziua de pe urmă.

Fraților, eu știu că am avut multe imitații, dar Biblia spune că se va întâmpla așa și voi știți aceasta. Și acum trebuie să se întâmple la fel ca în zilele când Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise. Nu lăsați însă ca aceasta să vă orbească. Când vedeți un dolar fals, să vă amintiți că a fost făcut după unul adevărat, iar dacă nu este fals, este cel adevărat. Cu siguranță că trebuie să fie un Duh Sfânt original, un Hristos original. El este Duhul Sfânt.

Voi puteți vedea că după toți acești mii de ani care au trecut, Stâlpul de Foc este încă viu printre noi, ceea ce este un paradox.

Sămânța din pământ este un paradox. Acea sămânță mică merge în pământ și moare, iar dacă iei o mână de pământ și o duci în laborator ca s-o examinezi, nu vei putea vedea acel germen de viață oricât l-ai căuta. Nu vei găsi nimic științific, dar lasă soarele să bată în poziția potrivită și urmărește ce se va întâmpla: ea vine de undeva și se ridică. Acesta este un paradox pe care ei nu pot să-l explice. Tot din acea sămânță moare, dar viața este invizibilă. Și oriunde este viața, este și un supranatural. Astfel, trupul natural este dus în întregime, dar supranaturalul continuă să trăiască.

Acum fiți atenți, prieteni. Dacă sămânța aceea mică ar fi îngropată fără să fie germinată de partea bărbătească, indiferent cât este de frumoasă, nu va trăi niciodată. Vedeți? Nu contează cât de frumoase sunt bisericile voastre, fiindcă dacă nu vin în contact cu partea Bărbătească, cu Cuvântul, nu vă puteți ridica. Nu aveți cum s-o faceți.

Dacă vrem să luăm un știulete de porumb, probabil va fi un hibrid, pentru că totul este hibridat, chiar și biserica. Așa este. Ei au hibridat biserica de la Cuvânt la un crez intelectual, la o denominațiune. Dar Isus nu a spus niciodată: „Mergeți și faceți denominațiuni.” El nu a zis: „Mergeți și construiți școli!” ci a spus: „Predicați Evanghelia!” Demonstrați puterea Cuvântului făgăduit pentru această zi! Vedeți? Dar noi am hibridat-o, iar acum avem biserica cea mai arătoasă.

Femeilor penticostale, mamele voastre obișnuiau să stea într-un colț fără să aibă pe ele haine scumpe, ciorapi fini și așa mai departe. Ele purtau teniși vechi și cântau la tamburină, iar denominațiunile au râs și și-au bătut joc de ele. Tații voștri stăteau acolo cu părul neîngrijit, iar uneori se oprea pe drum să culeagă porumb ca să vă hrănească pe voi, copiii. Păcat că v-ați îndepărtat de acele lucruri.

Acum aveți o grămadă de Rickies care vor să fie ca restul lumii și să facă la fel ca Israel: să pună un împărat după inima lor. Da, ați vrut să aveți un împărat după inima voastră, și ce aveți acum? O grămadă de Richies educați și învățați, care vor să fie ca restul: doctorul Cutare și Cutare. Unde v-a dus aceasta? Este adevărat, sunteți mai arătoși și aveți biserici mai frumoase, dar unde este Duhul care era

cândva în mijlocul vostru? Unde sunt adunările care se țineau toată noaptea pentru păcatul din oraș? Țineți minte că Duhul Sfânt a spus pentru zilele din urmă: *„Du-te și pecetluiește numai pe aceia care plâng și suspină din pricina păcatului din oraș!”*

Aș vrea ca voi, predicatorii, să puneți mâna pe acel membru din biserica voastră care face aceasta. Mă refer la voi, predicatorii pentecostali. Când îl găsiți pe acel unul singur, aduceți-l la mine și vă voi cere scuze. Găsiți-mi acel membru al bisericii care nu se poate odihni nici zi și nici noapte, din cauză că plânge pentru păcatul respingător care se face în oraș. În loc să facă aceasta, nouăzeci la sută dintre ei stau acasă și se uită la „Noi o iubim pe Susy.”

Oh, desigur, voi vorbiți în limbi, săriți în sus și-n jos și strigați, ceea ce este bine. Eu nu am nimic împotriva acestui lucru. Nu sunt nici împotriva organizației voastre, dar încerc să vă vorbesc despre Viață. Unde este această Viață? Arătați-mi acel membru. Priviți cât sunt de lumești și de indiferenți!

Ceea ce se vede pe dinafară este exprimarea a ceea ce este pe dinăuntru, fiindcă după roade îi veți cunoaște. Aș vrea să vă întreb ceva, iar înainte să condamnați, întrebați. În ordine.

Prin ceea ce spun, eu nu încerc să vă rănesc, ci caut să vă ajut. Sămânța aceea trebuie să moară. Ce a spus Isus când grecii aceia au venit și au zis: *„Noi vrem să-L vedem pe Isus.”*? Primul lucru pe care l-a spus a fost: *„Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod.”* (Ioan 12.24). El le-a arătat cum pot să-L vadă: să moară față de ei înșiși, față de etica și crezurile lor, etc. Fii numai născut din Cuvânt și în Hristos. Este un paradox să vezi toate acestea dinainte. Desigur.

Îmi amintesc că nu demult am fost într-un loc micuț din spatele munților, numit Acton în statul Kentucky, unde n-am mai fost niciodată până atunci, iar acolo am întâlnit un bărbat care se numea Wood și era martor al lui Iehova. El a fost la una din adunări și Duhul Sfânt i-a vorbit și i-a spus că are un băiat cu un picior schilod.

Eu stăteam pe platformă și predicam, iar la un moment dat am privit spre el și am spus:

„Văd un om care stă în spatele acestei clădiri.” Noi eram într-un cort de trei ori mai mare decât clădirea aceasta, întins lângă acele lacuri mari.

Deci am spus: „Acest bărbat vine din Kentucky și are un băiat. El este constructor, se numește Banks Wood și are un băiat care suferă de poliomelită și are piciorul adunat sub el. Așa vorbește Domnul: el este vindecat!”

Aici sunt mulți oameni care îl cunosc pe David Wood. Așa este. El s-a ridicat chiar atunci și piciorul lui a fost perfect normal. Aceasta a rezolvat problema cu martorii lui Iehova, iar cu ajutorul acelor vedenii, el și-a condus și familia la Hristos.

Puțin după aceea, fratele lui a venit la el ca să-l batjocorească și să-l descurajeze spunând: „Ce faci? Te duci după fanaticul acela și te alături unui cult modern?” (El era un adept al martorilor lui Iehova).

„Omul acela este acolo în grădină, și taie iarba,” a răspuns fratele Wood. Eu aveam pe cap o pălărie mare și tăiam iarba din curte. Apoi am intrat în casă și am stat jos. Atunci fratele Banks a zis: „Acesta este fratele meu, Lyle.”

„Ce mai faci, domnule Wood?” iar el mi-a răspuns: „Ce mai faci?” pe un ton arogant. Am mai stat puțin și Domnul mi-a dat o vedenie, așa că l-am întrebat:

„Domnule Wood, să înțeleg că tu nu crezi un astfel de lucru?”

„Cu siguranță că nu,” a răspuns el. „Nu există așa ceva. Toate acestea sunt o grămadă de lucruri inventate cu care l-ai încurcat pe fratele meu.”

„Știi, Biblia spune că un singur cuvânt rostit împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat niciodată. Și Isus făcea aceleași lucrări.” Vedeți, el nu văzuse încă nimic.

„Eu nu cred în așa ceva,” a repetat el.

„În ordine. Dacă ai crede în așa ceva, te-ai întoarce la soția pe care ai părăsit-o.” Când a auzit aceasta a privit în jur pentru că nu știa că-i prindeam gândurile.

Cât este de ciudat. Oamenii vin și văd aceste lucruri care se fac pe platformă, și totuși se gândesc că tu nu știi acele lucruri cu exactitate. El descoperă lucruri care se petrec chiar în jurul tău, dar nu le poți spune. De exemplu, Isus a știut tot timpul cine era Iuda, dar l-a lăsat în pace pentru că era un timp și un scop pentru acel lucru.

Astfel, Lyle l-a privit pe Banks ca și când el mi-ar fi spus ceva, dar eu am continuat: „Tu ai doi copii, doi băieți cu părul blond.” El l-a privit din nou pe Banks, însă eu am continuat: „Ce te gândești, că Banks mi-a spus aceasta? Ce zici de aceasta? Cu o noapte în urmă, te-ai dus cu o femeie cu părul roșcat închis. La un moment dat a bătut cineva la ușa acelei camere, iar tu ai trimis-o pe femeie să deschidă pentru că îți era frică. Ai făcut bine, pentru că altfel îți zbura creierii, fiindcă la ușă era un alt iubit al femeii, cu un pistol în mână.”

Când a auzit aceasta, el a zis: „Dumnezeule, ai milă de mine.”

Dumnezeu știe cum să procedeze. Acum, acel bărbat este un creștin statornic și agreabil. Tatăl lui a venit în același fel la Hristos, apoi surorile lui și toți ceilalți.

Noi eram în Kentucky, la vânătoare de veverițe între două adunări. Aveam la dispoziție două săptămâni. Clima era foarte uscată. Câți dintre voi ați vânat vreodată veverițe? Oh, fratele meu, aceasta nu contează! Dă-mi numai o armă de

calibru 22, la mijlocul lui august, și sunt acasă. Domnul vorbește și face lucruri mărețe acolo, în mijlocul naturii.

Era o secetă mare pe culmea pe care ne aflam, iar Banks mi-a zis: „Cunosc un bătrân care este necredincios. El are cinci sute de acri (două sute de hectare) de dealuri ca acestea, cu văi și cărări pe care poți umbla și unde este mai umed. Poate vom găsi acolo veverițe, dar el este un bătrân scorțos.”

„Haide să mergem să-l vedem,” am spus eu.

Cu câteva luni înainte de aceasta, noi am avut o adunare la Biserica Metodistă din Acton, Kentucky. În seara aceea, în timp ce Duhul Sfânt deosebea gândurile inimii, undeva în spatele adunării stătea o femeie. Numele ei a fost chemat și am spus: „Tu ai o soră care moare de cancer la stomac. Ea tocmai s-a întors din Louisville, unde au deschis-o, dar cancerul era atât de avansat încât nu au avut ce opera. Numele ei este Cutare și Cutare.” Când a auzit aceasta, femeia s-a ridicat și a început să plângă, iar eu am continuat:

„În seara aceasta când ai plecat de acasă, ai luat cu tine de pe noptiera de marmură o batistă cu o micuță broderie albastră la un colț.”

Voi ziceți: „Aceasta sună foarte...” Ei bine, atunci cum se face că Isus a spus unde se află peștele cu moneda în gură? Cum se face că profetul i-a spus acelui om că și catării s-au întors? Sigur că și diavolul are o imitație, dar tu nu-l auzi pe niciunul dintre ei predicând Evanghelia și salvând suflete. Vedeți? Ar trebui să știți aceasta.

Deci i s-a spus: „la acea batistă și pune-o peste sora ta. Așa vorbește Domnul: Ea va trăi!”

Nu știu dacă l-ați cunoscut vreodată pe fratele Bryant. Dacă l-ați văzut vreodată,

nu puteți să-l mai uitați. Dacă ar fi fost aici, ar fi strigat și ar fi dat din mâini și din picioare. El s-a dus cu femeia aceea care trebuia să pună batista peste sora ei.

Aproximativ doi ani mai târziu, noi ne-am dus la vânătoare de veverițe, iar Wood a spus: „Haide să mergem acolo.” Eu n-am știut că era în același ținut, dar era cam la douăzeci de mile depărtare de locul în care ne aflam, așa că ne-am dus acolo. Am trecut peste dealuri și prin văi, am mers pe cărări și prin iarbă înaltă, iar într-un final am ajuns la o casă mare și veche. În fața casei, sub un măr, stăteau doi bătrâni cu niște pălării vechi, trase peste ochi. Wood mi-a zis: „El este stăpânul și este cam dur. Este un necredincios adevărat.”

„Atunci mai bine du-te singur,” i-am zis eu, „fiindcă dacă află cu sunt predicator n-o să ne lase să vânăm deloc.” Wood s-a dus și s-a oprit la intrare. Bărbatul acela stătea și mesteca o bucată mare de tutun, iar când l-a văzut, i-a zis:

„Bună, vino înăuntru.”

„Mă numesc Wood. Sunt Banks Wood și de câteva zile vânez cu prietenul meu în jurul Acton-ului, dar este atât de uscat încât nu putem intra în pădure. Știu că terenul tău este interzis pentru străini, de aceea am venit să te întreb dacă ne lași să vânăm.” Al cui dintre Wood ești?”

„Sunt băiatul lui Jim Wood.” Știți voi, martorul lui Iehova.

„Bătrânul Jim Wood este unul dintre cei mai cinstiți oameni din statul acesta. (În vremea aceea locuia în Indiana). Înseamnă că pot avea încredere în tine că nu îmi vei împușca vreuna din vite și nu vei aprinde ceva. Fii binevenit și vânează. Am cinci sute de acri, așa că simte-te ca acasă.”

„Bine, mulțumesc mult. Cred că este în ordine dacă vine și păstorul meu cu mine.”

„Cine?” a întrebat bătrânul.

„Păstorul meu.”

„Wood, vrei să spui că ai ajuns atât de rău încât trebuie să cari un predicator după tine, peste tot unde mergi?”

Atunci m-am gândit că este timpul să ies afară, așa că am coborât din mașină și m-am apropiat de ei zicând: „Ce mai faceți?” El m-a privit lung, a întors tutunul în gură, apoi l-a scuipat afară zicând: „Tu ești predicator, așa-i?”

M-a privit din nou și m-a văzut murdar, pătat cu sânge de veveriță, cu barba crescută, vedeți voi, nu mai făcusem baie de două săptămâni, și am fost nevoit să dorm în pădure, așa că i-am zis: „Poate că nu arăt ca un predicator, dar sunt.”

„Ei bine, măcar pot să te respect pentru că arăți ca o ființă umană. Tu arăți mai predicator decât alții,” a zis bătrânul. „Mulțumesc.”

„Eu sunt total împotriva voastră.”

„Am înțeles aceasta de la domnul Wood,” am răspuns eu.

„Vezi tu, eu mă consider necredincios.”

„Da, dar cred că acesta nu este un lucru demn de laudă.”

„Nu știu ce să zic,” a spus el, „dar cred că voi lătrați la copacul greșit.” (Știți ce

Înseamnă aceasta? Un câine mincinos, pentru că ratonul nu este în copacul acela.).
Și a continuat: „Cred că lătrați în fața unui tufiș greșit, pentru că acolo nu este nimic și voi numai mințiți cu privire la aceasta.”

„Desigur, aceasta este părerea ta.”

„Eu cred că așa se pune problema. Vezi hornul acela? Acolo m-am născut eu, iar tata a construit casa aceasta de aici acum șaptezeci și cinci de ani. Am crescut aici și toată viața am cutreierat dealurile acestea, am privit peste tot, spre ceruri și în alte părți, dar nu am văzut nici un Dumnezeu, nici un înger și nimic de felul acesta.”

„Ei bine, aceasta este opinia ta.”

Și bătrânul a continuat: „Nu am văzut nimic de felul acesta, de aceea cred că toate acestea sunt minciuni. Nu vreau să te jignesc, domnule, dar așa cred.”

Auzind ce spune, m-am gândit: „Oare să merg să vânez, sau să-l tund puțin?”
Mama obișnuia să spună: „Dă-i vacii destulă funie și se spânzură singură,” așa că am zis: „Da, domnule, așa este.”

„Am auzit de un predicator, iar dacă voi avea ocazia să-l întâlnesc, aș vrea să stau de vorbă cu el, fiindcă acela s-ar putea să aibă ceva.”

Am mai povestit puțin, după care l-am întrebat: „Care este numele lui?”

„Era un individ... care era numele lui? A fost aici în Acton și dacă nu greșesc cred că-i spuneau Branham.”

M-am uitat la fratele Wood, iar el a zis: „A-ha...”

„Știi ceva?” a continuat bătrânul, „În vârful dealului stă o femeie în vârstă pe care o cheamă Casmo. Noi am dus-o la doctor în Louisville, iar el a deschis-o și a cusut-o la loc spunând că are cancer, după care i-a dat niște medicamente care s-o țină liniștită până când moare. Era atât de rău că nu se mai putea ridica din pat, iar noi trebuia să mergem să tragem cearceafurile de sub ea, pentru că nu o puteam mișca din pat. Eu și soția mea mergeam în fiecare dimineață și îi spălam patul. Dar într-o zi a venit un predicator de departe, de undeva din Indiana și a ținut o adunare aici. Omul acela a chemat-o în seara aceea pe sora ei și i-a spus cutare și cutare lucru despre o batistă pe care o avea în buzunar. În seara aceea ei au adus mulți holly-rollers pe deal, iar eu am crezut că este acolo toată armata salvării.” (Acela fusese bătrânul Ben care plângea). Și el a continuat: „Mi-am zis în sinea mea: „Poate a murit bătrâna și toată mulțimea aceea este familia ei.”

Voi știți cum este la țară. Ei se au unul pe altul, se iubesc și trăiesc unul pentru altul. Păcat că nu facem aceasta și în orașele mari.

„Deci, am crezut că a murit, dar pentru că era târziu și m-am gândit că nu puteau să-i ducă trupul până dimineața, m-am gândit: „Voi lua căruța și mă voi duce acolo mâine dimineață, o voi lua și o voi duce la Campbellsville, Kentucky, la vreo patruzeci de mile depărtare, unde se află groparul.” Groparul trebuia să vină cam zece mile până la drumul principal, așa că mi-am zis: „Nu este nevoie să merg acolo în seara aceasta, pentru că ei numai plâng. Vom aștepta până la ziuă.”

Dar ce să vezi! În dimineața următoare când m-am dus acolo, femeia aceea gătise deja niște plăcinte cu mere prăjite, iar ea și soțul ei stăteau la masă și mâncau împreună, deși până atunci trăise numai cu apă de pe cereale.”

„Oh, stai puțin!” l-am întrerupt eu, „Tu nu crezi așa ceva.”

„Ce, tu nu crezi?” m-a întrebat el.

„Păi, tu ești cel care spuneai că nu crezi așa ceva!” Apoi mi-am zis: „Ei, bătrânule băiat, se pare că acum îmi predici tu mie.”

„Nu crezi așa ceva?” a insistat el.

„Omule bun, vrei să-mi spui că în epoca aceasta științifică, în care avem atâția medici buni, se poate întâmpla așa ceva?”

„Dacă nu mă crezi, te duc acolo și îți dovedesc.”

„Chiar spui aceasta cu adevărat?” l-am întrebat eu.

„Da.”

„Ei bine, cum așa?”

„Dacă îl voi întâlni vreodată pe omul acela, îl voi întreba ce anume din lumea aceasta i-a spus lucrul acela și cum a știut că se va face bine femeia aceea. Da, îl voi întreba aceasta.”

„Îhî! Acesta ar fi un lucru bun. Pot să iau un măr?” Mărul era căzut jos și făcea parte din recolta aceluia an, știți voi, fiindcă era a doua săptămână din august, iar frunzele cădeau deja jos din copac. Erau niște mere foarte frumoase, iar eu am luat unul, l-am șters de pantalonii aceia murdari și am început să-l mănânc.

Bătrânul a spus: „Da, servește-te. Deja încep să le mănânce viespile (jachetele galbene).” Câți din voi știu ce înseamnă „jachete galbene”?

„Mulțumesc,” am spus eu și am început să-l mănânc, zicând: „Este un măr delicios.”

„Oh, da! Eu l-am plantat acum cincizeci de ani,” a spus bătrânul.

„Ce ciudat! Privește acolo, noi vom avea o toamnă timpurie. Mă întreb de ce cad deja frunzele din pomul acesta, pentru că n-am avut nici o noapte friguroasă. August este luna cea mai călduroasă.”

„Oh, s-a dus viața din el!”

„Din cauza aceasta îi cad frunzele?”

„Da,” a spus el, „se îngălbenesc și cad.”

„Dar unde merge viața?”

„În rădăcină.”

„De ce?”

„Ei bine, dacă nu merge în rădăcină, iarna poate omorî copacul. Germenul de viață se află în seva copacului, și ea coboară în rădăcină.”

Vedeți ce mărturie frumoasă avem acolo cu privire la moarte, îngropare și înviere?

„Și ce se întâmplă atunci?” l-am întrebat eu. „Rămâne acolo jos?”

„Nu, nu!”

„Ea vine înapoi în primăvara următoare și îți aduce o altă grămadă de mere, iar tu stai numai acolo și le mănânci.”

„Da,” a spus el.

„Și zici că nu l-ai văzut niciodată pe Dumnezeu?”

„Ei bine, dar aceasta este numai natura.”

„Așa să fie?”

„Da, domnule.”

„Aș vrea să te întreb ceva. Dacă este numai natura, cum zici tu, spune-mi ce fel de inteligență avertizează seva din copac și îi spune: „Du-te acolo jos și ascunde-te în adâncurile pământului până când trece necazul, apoi te voi aduce înapoi!”?” Vedeți? Numai trupul, care este frunza, moare. Dar viața s-a dus jos, iar în primăvară se întoarce cu o frunză nouă. Și am continuat: „Viața s-a ascuns, s-a dus jos, în pământ.”

Așa cum am amintit aseară, lov a spus: „*Ah! de m-ai ascunde în locuința morților,*

de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia!" (Iov 14.13).

Desigur, el a văzut necazul cel mare și a spus: „*O, de m-ai ascunde...*”

„Ei bine,” a repetat bătrânul, „aceasta este numai natura.”

„Domnule, dacă în fiecare august torn o găleată de apă la baza acestui stâlp, va veni apa înapoi în găleată în primăvară?”

„Oh, nu, pentru că ea nu are viață,” a răspuns el.

„Așa este. Acum ai înțeles. Este vorba de Viață, și aceasta este Dumnezeu.”

„Știi, eu nu m-am gândit niciodată în felul acesta.”

„Spune-mi ce face acest lucru?”

„Nu știu ce poate să-l facă.”

„Este natura,” am spus eu, „dar Cine controlează natura? Este natura o inteligență? Nu.”

„Nu m-am gândit niciodată în felul acesta.”

„Dacă ești de acord, voi merge la vânătoare de veverițe.”

„Desigur, poți să faci aceasta.”

„Până voi fi plecat la vânătoare, să te gândești bine la aceasta, și să-mi spui ce inteligență îi spune vieții acelu copac să meargă în rădăcină și să se întoarcă înapoi la primăvară. Fă aceasta și atunci îți voi spune că aceeași Inteligență mi-a spus și mie că acea femeie cu cancer va trăi.”

„Ți-a spus ție?”

„Da, domnule.”

„Vrei să spui că tu ești predicatorul acela?”

„Da, domnule, eu sunt fratele Branham.”

Astfel, sub acel copac, în acea după-amiază, cu un lucru atât de simplu ca acela, l-am condus pe omul acela la Hristos, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

M-am întors acolo după un an, și mi-am parcat camioneta în curtea lui, dar el se mutase, era dus; murise între timp. Acolo era o doamnă care era gata să mă certe pentru că vânasem pe o proprietate privată. El îmi spusese că pot vâna oricând doresc acolo, dar ea nu îl auzise spunând aceasta.

Astfel, i-am spus: „Îmi pare rău, dar am venit aici dis de dimineață și mi-am parcat mașina în fața curții ca s-o poți vedea.”

„Numărul acesta de înmatriculare este de Indiana?”

„Da, doamnă. Soțul tău...”

„Soțul meu este mort de aproape un an,” m-a întrerupt ea. Femeia curăța niște mere căzute din același pom.

„Înainte să moară, el mi-a spus...” dar ea m-a întrerupt din nou și a zis: „Nu cred aceasta!”

„Într-o zi am stat chiar acolo și am vorbit cu el, iar el mi-a zis că este un necredincios.”

În clipa aceea femeia a scăpat mărul din mână și mi-a zis: „Tu ești fratele Branham?”

„Da, doamnă.”

„Iartă-mă! Te rog, iartă-mă. El a murit laudându-L pe Dumnezeu cu mâinile ridicate spre cer , fiindcă știa că așa cum acea frunză vine înapoi, va veni și el.”

Vedeți? Un paradox, un lucru inexplicabil.

Aș vrea să vă mai spun ceva înainte de a încheia. Nu demult, stăteam într-o cofetărie și mâncam înghețată, iar un farmacist bătrân, m-a întrebat: „Frate Branham, tu crezi în paradox?”

„Da,” am răspuns eu.

„Odată am ascultat mesajul tău intitulat „Paradox,” înregistrat pe o bandă. Cu ani în urmă, în timpul crizei, oamenii veneau să ia medicamente suplimentate de stat, dar trebuiau să stea la cozi foarte lungi. Dar într-o zi s-a întâmplat ceva ciudat. Eu stăteam undeva în spate, în farmacie, și citeam ziarul, iar fiul meu mai tânăr era la ghișeu. O femeie micuță a stat la coadă și era pe cale să nască. Medicul îi prescriesese niște medicamente pe care trebuia să le ridice și era însoțită de un bărbat care o ajuta. Sărmana nu mai putea aștepta, așa că el a adus-o la farmacie și a zis: „Domnule, voi sta la coadă, dar trebuie să-mi duc soția acasă. Medicul a spus că trebuie să ia medicamentele acestea în după-amiaza aceasta, dar nu mai poate aștepta. Poți să-mi dai medicamentele, te rog? Am rețeta aici, dar trebuia să iau aprobarea care va dovedi că le pot lua. Promit că o aduc cât pot de repede.”

Pentru că eram în timpul acelei crize, băiatul de la ghișeu i-a zis: „Îmi pare rău, dar nu pot face aceasta. Noi avem ordine precise, așa că nu pot face aceasta.”

Din întâmplare, fiind aproape am auzit discuția, așa că m-am întors să văd ce se petrece și am văzut-o pe sărmana femeie care abia se mai sprijinea de perete, în timp ce soțul ei stătea acolo răbdător și cât putea de amabil. M-am dus la ei și am spus: „Stai puțin!” după care am luat rețeta, am completat-o și apoi am dus-o înapoi. Frate Branham, când m-am dus să-i înmânez medicamentele, le-am pus în mâna Domnului Isus. Uimit, m-am frecat la ochi și m-am uitat din nou. El stătea acolo cu mâna întinsă să ia medicamentele. Crezi că am luat-o pe alături, frate Branham?”

„Nu, nu,” am răspuns eu, fiindcă este scris: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40). Cu siguranță aceasta a fost un paradox, a împlinit Cuvântul.

Sunt o mulțime de paradoxuri mari despre care am putea vorbi, dar prieteni, în timp ce încheiem, haideți să ne gândim la aceasta. Urmează să vină un alt paradox mare, iar acesta este răpirea. Haideți să fim pregătiți cu toții pentru aceasta. Haideți să ne punem sufletele în rânduială înaintea lui Dumnezeu, așa încât atunci când va veni acel timp, să putem pleca.

Când trâmbița Domnului va suna

Și nu va mai fi zăbavă,

Dimineața se va deschide în lumină și splendoare

Când aleșii noștri sunt adunați

În casa lor de dincolo de cer;

Când se face prezența

Haideți să fim cu toții acolo.

Tată ceresc, timpul acesta pământesc înseamnă atât de mult pentru noi, fiindcă suntem legați de acest pământ. Noi avem numai câteva minute ici și colo, apoi totul se termină prea repede. Când vorbim cu Tine, credem că suntem înviați împreună cu Tine și stăm în locurile cerești în Isus Hristos. În dimineața aceasta ești aici, iar noi suntem conștienți de aceasta. Da, noi știm că ești aici.

Tată, noi vorbim despre subiectul „Paradox,” care știm că înseamnă supranatural. Este un paradox faptul că ai mântuit un individ atât de josnic ca mine. Cum ai putut să faci un bob de grâu din acele buruieni care sunt oamenii mei păcătoși, Doamne? Paradox! Mulți dintre oamenii mei mor cu cizmele în picioare pe câmpul de luptă. Oh, Dumnezeule, dar Tu m-ai salvat, iar eu Îți voi fi recunoscător pentru totdeauna.

Te rog și pentru alții, Doamne. O, dacă ar putea vedea Persoana aceasta minunată,

pe Hristos! Doamne, eu îi văd cum stau acolo îmbrăcați într-o concepție intelectuală, fără să știe cu adevărat cine este Persoana Hristos. Doamne, arată-le că acesta este adevărul. Ajută mulțimea aceasta de bărbați minunați care sunt frații mei, Doamne. Acești predicatori și oameni de afaceri s-au identificat în acest ceas întunecos cu convingerile lor. Ei vor să facă aceasta chiar și împotriva gândirii organizației lor. Binecuvântează-i, Tată, pe fiecare dintre ei.

Acum, în timp ce stăm cu capetele plecate, mă întreb dacă printre noi este cineva care nu este sigur că micuța lui frunză care ține umbră pentru altcineva, se va ridica din nou după ce va cădea în pământ. Mă întreb dacă sămânța aceea a fost germinată de partea Bărbătească, și astfel se va ridica. Prieteni, dacă nu sunteți absolut siguri de aceasta, haideți să ne rugăm.

Știți voi ce este Viața? Este Duhul Sfânt. Voi trebuie să primiți acel Duh Sfânt în voi, Duhul care este Viața din prima Plantă care S-a ridicat, Hristos, primul rod al celor adormiți. Dacă Viața care a fost în El, același Duh, nu este în voi, nu contează cât de drăguți încercați să fiți, fiindcă nu vă veți ridica. Acolo nu se va găsi nimic care să vă ridice. Voi puteți lua un știulete de porumb și să-l hibridați, dar acesta nu va mai purta viața în el. Este mort.

Dacă aparții de o biserică, dar nu ești umplut cu Duhul lui Dumnezeu, primește-L chiar acum! Știi că este greu să luați poziție acum, pentru că ei vă vor numi în tot felul, dar nu aceasta contează, pentru că așa au făcut și cu El. *„Toți cei ce trăiesc cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigoniți.”* (2Timotei 3.12). Așa i-au prigonit și pe profeții care au fost înaintea voastră, așa că și acum vor face la fel. Ei i-au prigonit pe cei care i-au crezut pe profeții care au venit înainte de El, așa că vor face la fel și cu voi.

Dacă nu sunteți sigur de aceasta în timp ce stați cu capetele plecate, vă rog să mai faceți ceva, vă rog să mă înțelegeți. Plecați-vă capetele numai pentru un minut și nimeni să nu privească în jur, ci doar spre Dumnezeu, și spuneți: „Frate Branham, eu sunt puțin în dubiu dacă mă voi ridica din nou sau nu. Poți să mă amintești și pe mine în rugăciune?”

Nu putem face o chemare la altar, așa că așa vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Amintește-mă și pe mine, frate Branham.” Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine, și pe tine, și pe tine. Mulțumesc.

Tată ceresc, noi venim cu niște cuvinte simple și totuși Duhul Sfânt este aproape. El cunoaște chiar și tainele inimii. Ei au ridicat mâinile ca semn că nu sunt siguri de acest lucru, dar cred în Tine. Ei Te vor, dar nu știu cum va fi acel drum din ramură până în rădăcină și înapoi. Tu ești Călăuza, Doamne.

Este ca într-o călătorie de vânătoare: dacă nu suni din timp să faci aranjamentele necesare ca să ai un ghid, te poți rătăci. Noi sunăm din timp la Ghidul Vieții care spune: „*Eu sunt învierea și Viața.*” Tu știi aceasta, Doamne, iar eu Îți scriu această scrisoare în formă de rugăciune. Ei fac același lucru, de aceea Te rog să primești aceste scrisori scrise spre Tine, fiindcă vor să facă rezervări pentru marele Paradox care este răpirea. Ei au fost la adunare în săptămâna aceasta, au văzut prezența Ta și știu că ești aici. Bărbații care aduc mesajele nu sunt îngeri, ci oameni, și noi știm că Tu lucrezi prin oameni. Îngăduie ca rezervările lor să fie făcute în dimineața aceasta.

Tu ai zis: „*Eu vă spun: pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu.*” (Luca 12.8). Când va veni ziua aceea, Tu îi vei conduce dincolo de râu, din ramură, prin tulpină până în rădăcina copacului, unde vor zăbovi puțin, după care îi vei aduce înapoi în acel mare Paradox de la capătul drumului. Ei sunt ai Tăi, Doamne, de aceea acum este între Tine și ei. Doamne, dacă nu au fost botezați niciodată cu botezul creștin, Te rog să-i ajuți să facă aceasta. Apoi vor fi umpluți cu Duhul Sfânt, cu Viața care îi va călăuzi. Ascultă-ne, pentru că cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Vă mulțumesc pentru bunăvoința voastră. Mă simt responsabil pentru că am depășit timpul. Dacă este vreo diferență de preț față de cât a trebuit plătit pentru dimineața aceasta, voi plăti din buzunarul meu. Vom face să fie bine.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și mi-a plătit răscumpărarea

Acolo, pe Golgota.

Priviți cum va fi răpirea. Noi ne vom întâlni unii cu alții înainte ca să Îl întâlnim pe El, fiindcă El a știut că atunci când vom ajunge acolo, eu mă voi întreba dacă tu ești acolo, iar tu te vei întreba dacă sunt eu. Astfel, Biblia spune:

„...noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1Tesaloniceni 4.15-17).

Oh, ce minunat va fi atunci! Plecați în văzduh împreună cu El. Dacă vom avea parte de aceasta înainte ca să vină timpul nostru, vom fi prinși în răpire.

Haideți să dăm mâinile unii cu alții, apoi vom încheia oficial. Haideți să dăm mâna unii cu alții în timp ce se cântă: „Eu Îl iubesc,” și să spunem: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.”

În timp ce încheiem, voi încerca să mă strecur afară, ca să nu fiu prins de mulțime.
Înțelegeți aceasta. Domnul să vă binecuvânteze.

...Pentru că El m-a iubit întâi

Și mi-a plătit răscumpărarea

Acolo, pe Golgota.

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Ridicați-vă mâinile spre cer și închideți ochii.

Cântați foarte încet:

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...

- Amin -